

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/96/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124011486
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124011486.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 9. decembra 2025 prejednal odvolania obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 8Tk/2/2024 z 12.6.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 8Tk/2/2024 z 12.6.2025.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného A. B. C., nar. XX.X.XXXX v D., trvale bytom E. F. XXXX, XXX XX E. G. F., H. D., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

ako tréner športovej gymnastiky viedol tréningy gymnastiky v telocvični základnej školy v obci E. G. F., ktoré prebiehali v soboty do neskorých večerných hodín a následne pokračovali v nedeľu ráno, pričom po pár mesiacoch tréningu jednotlivých dievčat, získania si ich dôvery, ako aj dôvery ich rodičov, im ponúkol možnosť prespávania medzi tréningami v budove telocvične, aby nemuseli v neskorých večerných hodinách dochádzať do miesta trvalého bydliska a stihli tak do ranného tréningu dostatočne zregenerovať, s čím súhlasili a následne:

1.) v presne nezistených dňoch, v bližšie nezistenom čase, vo večerných až nočných hodinách, po skončení sobotňajšieho tréningu, opakovane, najmenej v období od januára 2023 do júla 2023, v miestnosti pri telocvični podal maloletej I. F., nar. X.X.XXXX, bližšie nestotožnenú tabletku bielej farby so slovami, že ide o vitamín C, prípadne liek na spanie, ktorú mala zapíť alkoholickým nápojom, pričom po tejto tabletke sa I. F. cítila malátna, točila sa jej hlava, mala pocit, že padá, aj keď ležala, a následne, keď išla spať, ľahol si k nej, a keď všetci zaspali, bozkával ju na pery, chytal ju svojimi rukami pod oblečením za nahé prsia, zadok, strkal jej prsty do pošvy, niekedy jej aj sebe vyzliekol spodné prádlo, dal jej ruku na svoj penis, otáčal si ju k sebe chrbtom a penisom sa jej dotýkal zadku alebo vagíny, pričom mu nepovedala, že jej to vadí, lebo vedela, že by potom to isté robil iným dievčatám a bála sa o mladšie dievčatá, a takto B. C. konal napriek tomu, že poznal reálny vek maloletej I. F. a ako dlhoročný tréner detí si bol vedomý toho, že táto v dôsledku svojho nízkeho veku, ako aj dosiahnutého stupňa rozumového a mravného vývoja nie je schopná dostatočne vyhodnotiť závažnosť jeho konania a účinne sa voči nemu brániť, pričom zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, vyplýva, že v dôsledku konania obžalovaného trpí maloletá I. F. posttraumatickou stresovou poruchou, ktorej prejavy (labilizácia emotivity, depresívna nálada, uzatváranie sa, zníženie sociálnych aktivít, porucha sústredenia, porucha vnímania typu vizuálnych a sluchových halucinácií, zvýšená citlivosť,

pokles záťažovej a frustračnej tolerancie, traumatické spomienky, sebaobviňovanie, poruchy spánku, poruchy príjmu potravy, pocity úzkosti a strachu s vyhýbavým správaním, dramatické postihnutie v oblasti intimity – strach z bežného objatia od mužov vrátane otca a priateľa, samovražedné myšlienky, sebapoškodzovanie, obsedantno-kompulzívne prejavy) si vyžiadali opakované lekárske vyšetrenia, dve hospitalizácie na detskom oddelení, dobu práceneschopnosti v trvaní najmenej tri mesiace, kedy bola v dôsledku psychických a psychosomatických ťažkostí znemožnená jej plnohodnotná účasť na vzdelávaní a vzhľadom k ťažkej depresívnej symptomatike s rizikom samovraždy bola odkázaná na pomoc a trvalý dohľad zo strany rodičov, pričom asi rok po skončení psychotraumatizácie tieto zdravotné ťažkosti u maloletej naďalej pretrvávajú, jej prognóza do budúcnosti je neistá a problémy s intimitou sú pravdepodobne trvalého charakteru,

v presne nezistených dňoch, v bližšie nezistenom čase, vo večerných až nočných hodinách po skončení sobotňajšieho tréningu, opakovane, najmenej v období od februára 2023 do júla 2023, v miestnosti pri telocvični podal maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX, bližšie nestotožnenú tabletku bielej farby so slovami, že sa jedná o vitamín C, prípadne liek na spanie a neskôr už len so slovami, aby nekazila partiu, pričom tabletku mala zapíť alkoholickým nápojom a po jej užití sa cítila ospalá, malátna, nevládala sa hýbať, mala výpadky pamäti a následne, keď išla spať, ľahol si k nej, začal ju bozkávať na pery, objímať, chytať rukami pod oblečením za rôzne časti nahého tela, najmä za prsia, zadok, vagínu, ľahol si na ňu alebo si ju zozadu pritláčal o intímne partie, čomu sa v dôsledku účinku lieku nedokázala brániť, a takto B. C. konal napriek tomu, že poznal reálny vek maloletej E. F. a ako dlhoročný tréner detí si bol vedomý toho, že táto v dôsledku svojho nízkeho veku, ako aj dosiahnutého stupňa rozumového a mravného vývoja nie je schopná dostatočne vyhodnotiť závažnosť jeho konania a účinne sa voči nemu brániť, pričom zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, vyplýva, že v dôsledku konania obžalovaného trpí maloletá posttraumatickou stresovou poruchou, ktorej prejavy (labilizácia emotivity, sklon k plačlivosti, zvýšená iritabilita, hyperarousal, výbuchy hnevu, neodkloniteľne depresívna nálada, intruzívne myšlienky na inkriminovanú udalosť, ťažkosti so sústredením, sociálna izolácia, redukcia záujmovej sféry, narušenie vzťahu s matkou, negatívny vplyv na partnerský a spoločenský život, pretrvávajúci strach z mužov, nechutenstvo, porucha stravovania, nauzea, bolesti brucha a hlavy, výrazný hmotnostný úbytok, nespavosť, dysurické ťažkosti, vážne mienený samovražedný pokus rezaním predlaktia, parasuicidálna aktivita – užitie väčšieho množstva benzodiazepínov a intoxikácia alkoholom v kombinácii s neznámymi liekmi) si vyžiadali opakované lekárske vyšetrenia, ako aj hospitalizáciu na detskom oddelení, pričom aj rok po skončení psychotraumy u maloletej pretrvávajú závažné psychické a psychosomatické následky (úzkosť, kolísanie nálad, výbuchy hnevu, bolesti brucha a hlavy, poruchy spánku, nikotinizmus, abúzus alkoholu, nevlúčené experimentovanie s drogami, narušené vnímanie vlastného tela, narušený rodinný život, strach z mužov a intimity), mimoriadne vysoké je riziko rozvoja vzniku závislosti či poruchy príjmu potravy, pričom uvedené psychosomatické ťažkosti si vyžiadali dobu liečenia minimálne od marca 2023 do dňa vypracovania doplnku k znaleckému posudku v júli 2024, t. j. najmenej 17 mesiacov, v rámci ktorých maloletá opakovane vynechávala povinnú školskú dochádzku,

v presne nezistenú sobotu na jar roku 2023, v bližšie nezistenom čase vo večerných až nočných hodinách po skončení tréningu, v miestnosti pri telocvični podal maloletej I. J., nar. X.X.XXXX, bližšie nestotožnenú tabletku bielej farby so slovami, že sa jedná o vitamín C, resp. prípravok na svaly, po užití ktorej sa cítila slabá, ospalá, malátna, točila sa jej hlava a pociťovala tlak v spánkoch, následne zaspala a zobudila sa na to, ako je B. C. nad ňou a dotýka sa jej pod oblečením na rôznych častiach nahého tela, najmä na prsiach a zadku, snažila sa brániť odstrčením jeho ruky, čo sa jej však v dôsledku účinku tabletky nepodarilo, nakoľko sa nevládala hýbať, ani nič povedať, len mumlala, na to znova zaspala a keď sa zobudila, B. C. ju svojím kolenom cez oblečenie krúživými pohybmi dráždil v oblasti pošvy, následne znova zaspala a zobudila sa na bolesť v podbrušku a pýtala sa ho, čo sa deje, na čo jej povedal, že sa nemá báť, všetko je v pohode, a takto B. C. konal napriek tomu, že poznal reálny vek maloletej I. J. a ako dlhoročný tréner detí si bol vedomý toho, že táto v dôsledku svojho nízkeho veku, ako aj dosiahnutého stupňa rozumového a mravného vývoja nie je schopná dostatočne vyhodnotiť závažnosť jeho konania a účinne sa voči nemu brániť,

2.) v sobotu dňa 30.9.2023 v bližšie nezistenom čase vo večerných hodinách po skončení tréningu, keď boli ostatné dievčatá vonku mimo budovu telocvične, vyšiel na hornú časť poschodovej postele nachádzajúcej sa v miestnosti pri telocvični, kde ležala maloletá

K. F., nar. X.X.XXXX, na svojom mobilnom telefóne jej pustil rozprávku a pritom, ako ona ležala na bruchu a pozerala rozprávku, ľahol si k nej a hladkal ju pod oblečením najprv po chrbte, potom po zadku, kde ju aj ohmatával v oblasti konečníka a následne jej svojimi prstami pohyboval v oblasti pošvy, na čo maloletá reagovala tak, že sa snažila odsunúť čo najbližšie k stene, pričom s takýmto konaním prestal, až keď počul z chodby zvuky prichádzajúcich dievčat a následne maloletej K. F. rozprávku vypol a povedal jej, že to nesmie hovoriť rodičom a ani nikomu, že to bude ich tajomstvo, a takto konal napriek tomu, že poznal reálny vek maloletej K. F. a ako dlhoročný tréner detí si bol vedomý toho, že táto sa s najväčšou pravdepodobnosťou nebude brániť, lebo vzhľadom na svoj veľmi nízky vek

a s ním spojený dosiahnutý stupeň rozumového a mravného vývoja nie je schopná dostatočne porozumieť jeho konaniu a vyhodnotiť ho ako neprimerané a neprípustné, pričom aj zo znaleckého posudku znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, vyplýva, že úroveň pamäti u maloletej K. F. je nadpriemerná a nemá sklony k skresľovaniu alebo nadsadzovaniu prežitých udalostí, avšak v dôsledku svojho nízkeho veku ešte nedokáže primerane chápať a vyhodnotiť správanie obvineného, len z vlastných pocitov, ktoré označuje ako „divné“, a reakcií okolia si uvedomuje, že bolo neprimerané,

t e d a

v bodoch 1.), 2.)

pokračovacím konaním násilím donútil iného k iným sexuálnym praktikám a zneužil bezbrannosť iného k iným sexuálnym praktikám a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas, na viacerých osobách), na chránených osobách (deťoch) a spôsobil ním ťažkú ujmu na zdraví,

č í m s p á c h a l

v bodoch 1.), 2.)

pokračovací obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona), písm. b) Trestného zákona (s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona), ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Z a t o h o o d s u d z u j e :

Podľa § 200 ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 4 Trestného zákona na trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu činnosti trénera detského športového oddielu alebo klubu na doživotie.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 77 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranný dohľad na dobu 2 (dva) roky s tým, že obžalovaný je povinný sa dostaviť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody do dvoch pracovných dní k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko.

Podľa § 77 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v rámci ochranného dohľadu psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve s akcentom na spáchanú trestnú činnosť a diagnostikovanú sexuálnu deviáciu.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 74 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenej I. F., nar. X.X.XXXX v L., trvale bytom M. XXX, H. D., škodu v sume 37 180,- eur a poškodenej E. F., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom H. XXX/XX, D., škodu v sume 37 180,- eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodené I. J., nar. X.X.XXXX v D., trvale bytom F. XXX, F. a K. F., nar. X.X.XXXX v D., trvale bytom D. XXXX, D., s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 8Tk/2/2024 z 12.6.2025 bol obžalovaný A. B. C. uznaný za vinného v bode 1) zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

(s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák.), písm. b) Tr. zák. (s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a v bode 2) zo spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. (s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) na skutkovom základe, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 200 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 4 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu činnosti trénera detského športového oddielu alebo klubu na doživotie.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranný dohľad na dobu 2 roky. Podľa § 77 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., § 51 ods. 4 písm. j) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v rámci ochranného dohľadu psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve s akcentom na spáchanú trestnú činnosť a diagnostikovanú sexuálnu deviáciu.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej I. F. škodu v sume 37 180,- eur a poškodenej E. F. škodu v sume 37 180,- eur. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodené I. J. a K. F. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení podali proti nemu odvolania obžalovaný proti všetkým výrokom a prokurátor proti výroku o treste, taktiež výroku o náhrade škody a pre absenciu výroku o uložení ochranného liečenia vo vzťahu ku všetkým výrokom.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu 8.8.2025. Uviedol v ňom nasledovné odvolacie argumenty:

Má za to, že odôvodnenie rozsudku nie je v súlade s právnou úpravou a so súdnou praxou. Je právne neudržateľné vyjadrenie súdu, že: „Súd nie je povinný dať odpoveď na každú otázku, vysporiadať sa s každou jednotlivou námietkou, či argumentom strany konania. Považuje však za potrebné poukázať aspoň na niektoré z nich.“ Súd je povinný dať odpoveď na všetky dôležité body odôvodnenia rozsudku a nie poukázať len na niektoré z nich. Súd sa

s týmto riadne nevysporiadal a využíval len tú argumentáciu, ktorá bola v neprospech obžalovaného a prihliadal vo veľkom rozsahu na rozhodnutia v Čechách. Takýto rozsudok nie je právne udržateľný, pretože nedal odpoveď na všetky dôležité otázky, s ktorými sa bolo potrebné vysporiadať. Taktiež je zaujímavý výrok súdu: „Po vzhliadnutí nahrávky je aj laikovi zrejmé, že hlas osoby na videonahrávke patrí obžalovanému.“ Odôvodnenie má presvedčiť účastníkov konania, že súdne rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, že nebolo doprovodom vopred prijatého rozhodnutia a že

nebolo svojvoľné, pričom samotné odôvodnenie rozsudku evokuje k tomu, že súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal argumentáciou obhajoby v prospech obžalovaného, ale sa len zamerlal na argumentáciu v neprospech obžalovaného, pričom uviedol len stroho informácií vo svojom odôvodnení. Toto považuje za neprípustné. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd sa pri hodnotení dôkazov argumentačne sústredil predovšetkým na znalecké posudky vypracované

v priebehu trestného konania. Znalecký posudok ako dôkazný prostriedok však nemá zo zákona nadradenú dôkaznú silu oproti ostatným dôkazom vykonaným v konaní. Znalec síce disponuje odbornou spôsobilosťou v konkrétnej oblasti, avšak jeho závery podliehajú hodnoteniu súdu rovnako ako akýkoľvek iný dôkaz.

Obhajoba v priebehu konania navrhla vykonanie viacerých dôkazov, konkrétne vyžiadanie diagnostických materiálov od súdnej znalkyne N. E. I., N..

a zaslanie dotazu na zdravotnícke zariadenie, ambulanciu klinickej psychológie N. M., pričom súd tieto dôkazné návrhy bez riadneho odôvodnenia zamietol.

V rozhodnutí súd uviedol len nasledovné: „Ako už bolo vyššie uvedené, obžalovanému nič nebránilo v tom, aby sa podrobil znaleckému skúmaniu, resp. aby predložil súkromný znalecký posudok, čo neurobil.“ Takéto odôvodnenie však nepostačuje a v podstate iba naznačuje, že súd sa v rámci hodnotenia dôkazov zamerlal selektívne len na tie, ktoré svedčia v neprospech obžalovaného, pričom neprejavil snahu doplniť dokazovanie v smere, ktorý by mohol prispieť k objektívnemu a úplnému zisteniu skutkového stavu. Z obsahu rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že súd kládol dôraz predovšetkým na existujúce znalecké posudky, ktoré však nemajú automaticky vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazné prostriedky. Obhajoba nerozumie, prečo nebol pripustený dôkaz vo forme vyžiadania diagnostických podkladov od súdnej znalkyne, ktoré by mohli osvetliť relevantné skutočnosti. Tieto podklady pritom mohli slúžiť na preverenie úplnosti, správnosti a objektívnosti záverov znaleckých posudkov, o ktoré súd svoje rozhodnutie oprel. Obhajoba preto trvá na vykonaní uvedených dôkazov, ako aj na všetkých ďalších dôkazných návrhoch, ktoré boli v konaní predložené

a ktoré súd bez relevantného a presvedčivého odôvodnenia nevykonával. Z dôvodu požiadavky na spravodlivý proces a dôsledné uplatnenie zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci považujeme za nevyhnutné, aby súd v ďalšom konaní týmto dôkazom venoval náležitú pozornosť a vyhodnotil ich vo svetle potreby komplexného posúdenia skutkového stavu veci.

Zásada „in dubio pro reo“ je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania a je povinnosťou súdu dbať na jej aplikáciu. V samotnom odôvodnení rozsudku je viacero situácií, kde existuje pochybnosť o vine obžalovaného a povinnosťou súdu je dodržiavať legálny záväzok štátu dodržiavať základne zásady v trestnom konaní.

V súlade s trestnoprávnymi normami je obžalovaný považovaný za nevinného, až kým sa jeho vina nepreukáže za hranicu rozumnej pochybnosti. Pri analýze dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a súd sa s nimi vysporiadal v samotnom odôvodnení, obhajoba dospela k záveru, že žiadny z nich jednoznačne a presvedčivo nepotvrďuje, že by sa obžalovaný dopustil skutku tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Dokazovanie sa opiera

o konkrétne skutočnosti a argumenty, z ktorých nemožno jednoznačne a presvedčivo usudzovať, že obžalovaný spáchal obvinený čin. Z dôkazov a z vyjadrení svedkov vyplýva, že opísaný skutok sa v uvedených okolnostiach nemohol logicky udiať tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku. Na základe analýzy súvislosti a chronológie tvrdí, že predstavená verzia udalostí je v priamom rozpore so zákonmi logiky a so všeobecne známymi a akceptovanými pravidlami príčiny a následku.

Celý rozsudok vo veľkej miere odkazuje na znalecké posudky a výpovede poškodených, na čo poukazuje aj súd v samotnom odôvodnení, avšak vychádza aj z výpovedí poškodených, ktorých výpovede však považuje obhajoba za problematické a podstatne pochybné. Poškodené predstavili udalosti spôsobom, ktorým je potrebné pristupovať

s maximálnou opatrnosťou a kritičnosťou. Navyiac ich výpovede obsahujú niekoľko nezrovnalostí a nekonzistencií, ktoré potenciálne oslabujú ich dôveryhodnosť a pravdivosť ich tvrdení. Obhajoba zastáva názor, že skutkový stav tak, ako bol vo veci ustálený, zostáva

zaťažený viacerými vážnymi pochybnosťami, ktoré neboli dostatočne odstránené. Súď pritom nesie zodpovednosť za to, aby rozsudok stál na jednoznačnom a presvedčivom

dokazovaní, nie na úvahách, domnienkach či pravdepodobnosti. V súlade s trestnoprávnymi normami obžalovaný požíva prezumpciu neviny až do chvíle, kým sa jeho vina nepreukáže nad rámec rozumnej pochybnosti. Pri analýze vykonaných dôkazov, je zjavné, že žiadny

z dôkazov nepreukazuje s dostatočnou istotou, že by sa obžalovaný dopustil skutku v podobe, ako je uvedená v obžalobe. Dokazovanie v tomto konaní sa síce opiera o konkrétne výpovede a znalecké závery, avšak ich obsah, kvalita a vzájomná súladnosť nevytvárajú dostatočne pevný základ pre

vynesenie odsudzujúceho rozsudku. Z viacerých svedeckých výpovedí, ako aj z výpovedí samotných maloletých osôb, ktoré vystupujú ako poškodené, vyplývajú také rozpory, ktoré znemožňujú prijať skutkový záver bez závažných pochybností. Skutok opísaný v obžalobe nemohol v daných okolnostiach prebehnúť spôsobom, ktorý je logický, časovo realizovateľný a vnútorne bezrozporný. Chronológia výpovedí, opis prostredia a okolností, ako aj reakcie údajne poškodených osôb, nezodpovedajú realite bežného priebehu podobného skutku a v niektorých častiach odporujú aj základným princípom logiky a príčinnosti. V rámci hodnotenia výpovedí údajných poškodených je potrebné osobitne poukázať na významné rozpory a nelogickosti, ktoré zásadným spôsobom sponchybujú vierohodnosť opísanej verzie skutkového deja. Jednotlivé osoby, ktoré vystupujú v tomto konaní ako poškodené, opísali skutkové okolnosti odlišne, niekedy si navzájom protirečia a ich výpovede navyše nie sú vnútorne konzistentné. V istých prípadoch boli udalosti popisované spôsobom, ktorý logicky nekoherentne vysvetľuje ich údajné prežitie situácie, pričom súd týmto rozpornosťami nevenoval primeranú pozornosť. V niektorých kľúčových bodoch je opísané správanie obžalovaného v priamom rozpore s fyzickými možnosťami, časovým rámcom, aj so správaním detí po údajnom skutku. Na rozdiel od predpokladaných prejavov traumy alebo úzkosti, maloleté osoby aj po údajnom napadnutí zotrvali v blízkosti obžalovaného, vyhľadávali jeho spoločnosť alebo s ním bez zjavnej nevhodnosti ďalej komunikovali. Takéto správanie je v zásadnom rozpore so psychologickými očakávaniami pri obetiach vážneho sexuálneho útoku. Znalci, ktorí vypracovali posudky, neboli jednotní v záveroch a viacerí

z nich nemali s obžalovaným osobný kontakt, pričom vychádzali výhradne z obsahov vyšetrovacieho spisu. Aj tam, kde k priamemu kontaktu došlo, výpovede znalcov niesli známky emocionálne zafarbeného postoja a v odpovediach na otázky obhajoby sa objavovali hodnotiace, niekedy až paušalizujúce závery bez dostatočnej argumentačnej opory. Výrazné pochybnosti vyvoláva aj tvrdenie, že maloleté osoby boli v čase skutku v stave „bezbrannosti“, ktorú mal obžalovaný zneužiť. V skutočnosti však údajné podanie liečiva zo strany obžalovaného – konkrétne tabliet, ktoré boli opísané tak, že zodpovedajú liečivu setralín – nevedie k žiadnej forme útlmu, omámenia ani bezvládnosti. Práve naopak, setralín patrí medzi antidepresíva, ktorých bežnými vedľajšími účinkami je nespavosť, úzkosť alebo zvýšená nepokojnosť. Nie je preto možné bez ďalšieho prijať záver, že by takto opísaný stav mohol predstavovať stav bezbrannosti v zmysle § 200 Trestného zákona. Tieto rozpory medzi výpovedami, okolnosťami skutku, psychologickou realitou a odborným pohľadom znalcov vytvárajú zásadné pochybnosti o verzii udalostí prezentovaných údajnými poškodenými. Vzhľadom na absenciu objektívnych dôkazov, ktoré by tieto výpovede potvrdzovali, je nevyhnutné pristupovať k nim s najvyššou mierou kritickosti a opatrnosti. Súd však namiesto toho, aby tieto rozpory vyhodnotil ako vážne indikátory možnej nepravdivosti alebo nepresnosti výpovedí, ospravedlňuje ich možnou citovou záťažou, psychickým stavom alebo vývojovými špecifikami maloletých. Takýto prístup však nemožno akceptovať tam, kde ide

o skutky s extrémne závažnými dôsledkami pre obžalovaného a kde práve dôveryhodnosť výpovedí je kľúčovým prvkom pre právnu kvalifikáciu skutku. Nie je možné stotožniť sa

s verzou skutkového deja, ako ju prezentujú niektoré výpovede a ktorá tvorí základ obžaloby, pretože viaceré tvrdenia sú nielen rozporné, ale aj v priamom rozpore s objektívnymi zisteniami a odbornými hodnoteniami vykonanými v priebehu konania. Pri hodnotení dôkaznej situácie je potrebné dôrazne poukázať na významné rozpory medzi tvrdeniami údajných poškodených a ostatnými dôkazmi, predovšetkým znaleckými posudkami

a odbornými závermi. Nie je možné vychádzať zo skutkovej verzie, ktorá nielenže nebola preukázaná, ale bola priamo vyvrátená. Rovnako tak je nevyhnutné pristupovať s maximálnou odbornou opatrnosťou k analýze psychického stavu a správania údajne poškodených osôb. Niektoré výpovede vykazujú znaky dodatočného upravovania alebo neautentického vývoja obsahu, čo môže byť dôsledkom vplyvu okolitého prostredia, sugestívneho výsluchu alebo prirodzenej detskej fabulácie. V tejto súvislosti poukazuje na potrebu posudzovať vierohodnosť jednotlivých tvrdení vo svetle známych pravidiel logiky, vývoja detskej psychiky a znalostí z oblasti forennej psychológie. V neposlednom rade zdôraznil aj ďalšie nekonzistencie vo výpovediach, napríklad nezhody v určení miesta a času údajného skutku, zmeny vo výpovediach medzi prvotnými výsluchmi, či rozpory medzi tým, ako údajní poškodení popisovali správanie obžalovaného, a tým, ako ho opisovali ostatní svedkovia

z jeho okolia. Tieto skutočnosti neumožňujú prijať skutkový záver bez pochybností. Ak má byť rozhodnutie založené výlučne na osobných výpovediach, ktoré však obsahujú uvedené rozpory, je povinnosťou súdu tieto rozpory dôsledne zohľadniť a pri ich neodstránení v duchu zásady in dubio pro reo rozhodnúť v prospech obžalovaného. Je tiež zarážajúce, že v rámci hodnotenia dôkaznej situácie neboli zohľadnené žiadne alternatívne vysvetlenia možného vývoja skutkového deja. Viaceré okolnosti prípadu totiž naznačujú, že mohlo dôjsť k omylu

v interpretácii detských výpovedí, ktoré vznikli v špecifickom emocionálnom a rodinnom prostredí, prípadne pod vplyvom domnienok dospelých osôb, ktoré tieto výpovede rámcovali. Z poznatkov, ktoré vyplynuli z výsluchov a dokumentácie, je zrejmé, že niektoré z detí boli vystavené vplyvom, ktoré mohli výrazne ovplyvniť ich schopnosť spoľahlivo a objektívne vypovedať, najmä pokiaľ ide o citlivé, intímne alebo komplexné situácie, aké sú predmetom tohto konania. Upozorňuje, že osoby z prostredia detí, ktoré v konaní vystupovali, vykazovali známky predchádzajúcej animozity voči obžalovanému, a to aj v iných ako trestnoprávných kontextoch. Takéto okolnosti môžu mať vplyv na formovanie výpovedí detí, najmä ak ide

o opakované výsluchy alebo výpovede sprostredkované cez dospelé osoby. Kriticky vníma aj fakt, že súd sa nezaoberal možnými motiváciami k nesprávnemu alebo nepresnému obvineniu, napríklad v podobe emocionálneho konfliktu, citového sklamania, alebo postavenia obžalovaného ako osoby s netradičným spoločenským správaním, čo mohlo uľahčiť jeho stigmatizáciu. Je nevyhnutné opakovane zdôrazniť, že žiadna z výpovedí svedkov nevytvára jednoznačný a ucelený obraz o tom, že by sa obžalovaný dopustil protiprávneho konania v rozsahu, ako je mu kladené za vinu. Svedecké výpovede, ktoré boli predložené, často poukazujú skôr na nepochopenie alebo zveličenie niektorých situácií, než na priame a vedomé konanie naplňujúce zákonné znaky skutkovej podstaty závažného trestného činu.

Ak súd v takto citlivých prípadoch nerešpektuje základnú zásadu in dubio pro reo, vytvára tým vážne riziko justičného omylu. Zvlášť v prípadoch, kde jediným dôkazným prostriedkom je výpoveď, ktorá je vnútorne rozporná, je nevyhnutné pristupovať

k rozhodovaniu s mimoriadnou opatrnosťou. V prípade, že súd nezohľadní uvedené okolnosti a nevysporiada sa so všetkými pochybnosťami v prospech obžalovaného, dôjde nielen

k porušeniu jeho základných práv, ale aj k vážnemu zásahu do integrity súdneho rozhodovania ako takého. V takejto situácii bude nevyhnutné, aby vec bola predmetom revízie v odvolacom konaní, ktoré by malo zabezpečiť dôslednú ochranu princípov spravodlivého procesu a predísť následkom nespravodlivého rozhodnutia. V prípade, že súd nevenoval dostatočnú pozornosť zásade in dubio pro reo a nevysporiadal sa s pochybnosťami v prospech obžalovaného, môže to byť dôvod na prehodnotenie rozhodnutia alebo na jeho zrušenie vyšším súdom. Vzhľadom na zásadné práva a povinnosti týkajúce sa spravodlivého procesu by mal byť takýto postup zabezpečený, aby obžalovaný mal možnosť dôkladného preskúmania rozhodnutia súdu a jeho odôvodnenia.

V trestnom konaní, osobitne v prípade závažného obvinenia, ako je tomu v predmetnej veci, je kľúčovou otázkou aj existencia a vierohodnosť motívu, ktorý by mal viesť obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti. V tejto súvislosti obžaloba operuje so závermi znaleckého posudku č. 12/2024, vypracovaného znalkyňou L. O. P. Q., podľa ktorého je obžalovaný príslušníkom sexuálnej menšiny – hebefil, teda osobou s trvalou sexuálnou preferenciou voči osobám v období dospievania. Obhajoba však zásadne spochybňuje dôvodnosť a vierohodnosť tohto záveru, a to z viacerých dôvodov: Znalkyňa k tomuto záveru dospela bez opory v objektívne merateľných výsledkoch. Fyziologické vyšetrenie, ktoré absolvoval obžalovaný, nepreukázalo žiadne relevantné indikátory, ktoré by nasvedčovali sexuálnej deviácii, a to ani v oblasti vizuálnej reaktivity, ani v rámci štandardných diagnostických protokolov. Záver znalkyne navyše priamo odporuje výsledkom znaleckého posudku vypracovaného L. R. S. v trestnom konaní vedenom pred Okresným súdom vo Vsetíne pod sp. zn. 4T/13/2022. Tento posudok bol realizovaný na rovnakú osobu – obžalovaného, a to bezprostredne pred obdobím, počas ktorého malo dôjsť ku skutkom uvádzaným v aktuálnej obžalobe. L. S. vykonal komplexné psychosexuálne vyšetrenie, vrátane fyziologického merania a jeho záver bol jednoznačný – obžalovaný je príslušníkom sexuálnej väčšiny a neprejavuje žiadne znaky deviácie. Je nevyhnutné upozorniť, že psychosexuálna diagnóza ako hebefília si vyžaduje opakované pozorovanie, objektívne testovanie a vysoký stupeň istoty, keďže jej dôsledky môžu byť mimoriadne stigmatizujúce. V danom prípade však znalkyňa L. P. Q. svoj záver oprela predovšetkým o interpretáciu správania a výpovedí obžalovaného, ktoré navyše hodnotila v kontexte obvinenia, nie nezávislého vyšetrenia. Ide teda o subjektívne vyvodený záver, ktorý nie je podložený relevantnými a preskúmateľnými dátami. Vzhľadom na zásadný rozpor medzi týmito dvoma znaleckými posudkami, pričom jeden je podložený štandardizovaným postupom a objektívnymi výsledkami a druhý nie, je zrejmé, že v konaní existuje vážna odborná pochybnosť, ktorú nemožno ignorovať. Ak teda neexistuje spoľahlivý, odborne overený a jednoznačný záver o tom, že by obžalovaný bol motivovaný sexuálnou deviáciou, nie je možné vyvodzovať jeho vinu len na základe predpokladaného motívu, ktorý nebol preukázaný. Závery vychádzajúce z jednostranne vyhodnotených predpokladov nemôžu byť základom pre prijatie rozhodnutia viny v závažnom trestnom konaní.

Ďalej obhajoba poukázala na dôležitú časť odôvodnenia rozsudku (str. 63, 64), kde súd uviedol: „Podľa záverov znaleckého posudku L. O. P. - Q., znalkyne z odvetvia psychiatrie a sexuológie, je obžalovaný príslušníkom sexuálnej menšiny

a jeho sexualita je deviantná. Trpí hebefiliou, jeho erotický záujem sa sústreďuje na dievčatá vo veku ranej a strednej puberty. Na otázku, či 9-ročné dieťa, ktoré malo byť obeťou jedného zo žalovaných skutkov, zapadá do diagnostického záveru o hebefilii obžalovaného, uviedla, že 9-ročné dievča je už na hranici hebefílie, lebo ešte nemá vyvinuté druhotné pohlavne znaky, ale môže sa stať, že záujmu hebefila niekedy nešťastne padne aj takéto menšie dieťa.“ Toto rozporuje výroku, kde bolo uvedené: „hebefília je deviácia, ktorá sa týka dievčat vo veku 12-15 rokov“. Vyjadrenie znalkyne a opretie súdu o túto argumentáciu neobstojí, pretože sa jedná len o konštatovanie znalkyne bez toho, aby to riadnym spôsobom odôvodnila – „niekedy nešťastne padne aj takéto menšie dieťa“. Ďalej sa tam uvádza: „Pokiaľ ide

o výsledky PPG realizované v tomto trestnom konaní, skonštatovala, že reaktivita na jednotlivé podnety bola u obžalovaného natoľko nízka, že hodnotiť relevantné závery vyšetrenia je obtiažne.“ Podľa obhajoby je nesprávny záver súdu, kde uviedol: „Obžalovaný však tvrdil a znaleckým posudkom L. S., ktorý bol oboznámený ako listinný dôkaz, preukazoval, že nie je sexuálny deviant. Tento znalecký posudok bol vypracovaný

v trestnom konaní v ČR dňa 29.11.2022, zaoberal sa stavom u obžalovaného v čase skutku

v ČR (marec 2018), pričom skutkov podľa obžaloby v tejto veci sa mal obžalovaný dopustiť

v období od januára 2023. V týchto súvislostiach je tiež dôležitým poukázať na to, že obžalovaný nepredložil súkromný znalecký posudok, ktorý by bol spôsobilý minimálne spochybníť, ak nie vyvrátiť, závery znaleckých posudkov vypracovaných v tomto konaní. Súd vychádza pri rozhodovaní z dôkazov čo najaktuálnejších, vykonaných v danom konaní.“ Máme za to, že sa súd s týmto dôkazom riadnym spôsobom nevysporiadal, protirečivo uviedol fakt, že vychádza z najaktuálnejších dôkazov (pričom znalecký posudok bol vyhotovený 29.11.2022, čo je najbližšie k údajným skutkom) a neuviedol riadne dôvody, prečo bol pre neho hodnovernejší znalecký posudok od znalkyne L. O. P. – Q.,

a nesprávne uviedol, že závery znaleckého posudku dopadajú len na obdobie marec 2018. Znalec L. S. dostal otázku, aby sa vyjadril k tomu, či pri spáchaní skutku trpel nejakou poruchou, chorobou poprípade úchylkou, pričom znalec pri vyšetrovaní sa vyjadroval komplexne aj súčasnej situácii, pretože inak by to nebolo možné vyhodnotiť. Súd nesprávne uviedol, že sa zaoberal len stavom u obžalovaného v čase skutku v ČR (marec 2018).

V znaleckom posudku zo dňa 29.11.2022 vypracovanom znalcom L. S. sa uvádza: „Použitie snímače fyziologických reakcií, vrátane snímača na penise, u vyšetrovaného zaznamenali výrazné a dobre čitateľné PPG reakcie. Dominantné boli PPG reakcie na bežné erotické podnety od dospelých heterosexuálnych osôb. Jednoznačne sa nezistili PPG reakcie na sexuálne deviantné podnety, vrátane podnetov sexuálne nezrelých (detských). Vykonaným vyšetrením bola potvrdená PPG reaktivita na podnety od dospelých heterosexuálnych osôb. Neboli zistené PPG reakcie na deviantné podnety - sexuálne nezrelé (detské).“; „Znalec vykonanými sexuologickými vyšetreniami, vrátane prístrojového falografického vyšetrenia, nepreukázal sexuálnu deviáciu v pravom slova zmysle, teda preferenciu uspokojovania sexuálnych potrieb na odlišných objektoch alebo perverzným spôsobom.“ Z toho dôvodu je obhajoba toho názoru, že súd nepostupoval v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pretože riadnym spôsobom neodôvodnil, prečo zobral do úvahy len jeden znalecký posudok bez toho, aby ich kriticky zhodnotil a uviedol riadne právne názory (porušená zásada náležitého zisteného skutkového stavu veci a voľného hodnotenia dôkazov). Nebol teda preukázaný ani motív trestnej činnosti, čím opätovne vzniká dôvodná pochybnosť o tom, či sa skutok mohol udiať tak, ako ho opisuje obžaloba. A tam, kde existuje pochybnosť, musí byť

v súlade so zásadou in dubio pro reo rozhodnuté v prospech obžalovaného.

Ďalej obhajoba poukázala na body odôvodnenia rozsudku, z ktorých možno dedukovať, že súd nepostupoval v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pretože prebral nekriticky obžalobu bez toho, aby dávala logický záver o vine obžalovaného. Inklinuje to skôr k tomu, že súd si urobil právny názor o obžalovanom v úvode a následne sa nevysporiadal riadnym spôsobom s obhajobou obžalovaného. Jedná sa napr. o tieto skutočnosti: „Už v priebehu prípravného konania obžalovaný predostrieral orgánom činným v trestnom konaní svoju vlastnú verziu skutkových okolností (str. 58); Pokiaľ tvrdil, že

v telocvični nájdený liek Stilnox nemal predpísaný a neužíval ho, to neznamená, že by mu nemohol patriť (str. 59); Keďže už bol vo väzbe a bolo to aj v televízii, v nej už blikala kontrolka, a preto sa postavila na skriňu, jednou rukou tam hmatala a pod vrecom

s ponpónmi nahmatala krabičku liekov. Uviedla, že si o tomto náleze písala s jedným

z hasičov, ktorý ju upozornil na to, že keďže už krabičku chytala a sú na nej jej odtlačky, je už taký dôkaz zničený. Následne sa ale spoločne zhodli, že dôkaz je tak trochu zničený, keďže už krabičku držala a že ju na to upozornil aj nejaký F. (zrejme ňou zmieňovaný hasič). Podľa názoru súdu svedecká výpoveď L. T. možno považovať za vierohodnú, ktorá vyvracia konfabulácie obžalovaného o tom, ako bola táto krabička podhodená niektorým

z dievčat (str. 61); Svedok R. rovnako potvrdil, že obvinený, spával vždy ako jediný dospelý v telocvični, kde konkrétne, to nevie (str. 62); Verziu obvineného tak prevzali len Češky J. R. a U. T., ktorých výpoveď podľa názoru súdu nemožno považovať za vierohodnú, a to jednak z dôvodu, že všetky ostatné dievčatá zhodne vypovedali, že Češky sú na trénerovej strane a že „vyšilovali“, keď sa dozvedeli, že I. F. a E. F. sa rozhodli zveriť rodičom (str. 62); Súd obžalovanému teda ani v tomto smere neuveril, a to aj v nadväznosti na jeho totožnú, neúspešnú, obhajobu v právoplatne skončenej veci. Pokiaľ obhajoba poukazovala na spoločnú verziu dievčat, súd aj v tomto smere opakovane, poukazuje na závery znaleckých posudkov (str. 63); Uvedené konštatoval už aj český súd vo svojom rozsudku (str. 65); Aj keby bolo hneď pravdivé jeho tvrdenie, že znalkyne neuvádzali všetko presne tak, ako im to povedal on, nezakladá to pochybnosť o zákonnosti a objektivite ich posudkov (str. 65); Na rozdiel od obžalovaného, u všetkých maloletých poškodených znalci z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie klinická psychológia detí jednoznačne konštatovali, že maloleté sú schopné verne reprodukovat' prežitý dej a nemajú žiadnu tendenciu k nadsadzovaniu či skresľovaniu prežitých udalostí. Je irelevantné, u koho vznikla iniciatíva ohľadne prespávania, ak aj od rodičov, tak zrejme preto, že obžalovaný si získal ich dôveru, avšak zákonné zástupkyne maloletých poškodených dievčat vypovedali aj v tomto smere inak (str. 68); Ani jedného zo šoférov nenavrholo vypočuť ako svedka, ktorý by sa mohol vyjadriť aj k prípadnému počtu - pravidelnosti prespávania, čo by zrejme nezodpovedalo tvrdeniu obžalovaného (že sa prespalo len 4-krát) (str. 69); Súd argumentáciu obžalovaného, ktorý zakaždým dôvodil najmä svojou inakosťou, vyhodnotil ako účelovú, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. V danom prípade k prijatie záveru o vine obžalovaného znalecký posudok znalkyne L. O. P. - Q. však významne prispel. Ako súd už vyššie uviedol, zapadol do kontextu. (str. 69,70)“

Podľa názoru obhajoby súd využíval len argumentáciu v neprospech obžalovaného, nepostupoval v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, preberal dôkazy bez kritického hodnotenia, pričom dôkazy obžalovaného žiadnym spôsobom neuznával a riadnym spôsobom neodôvodnil, o čom svedčia aj vyššie uvedené výroky. Súd sa formalistickým spôsobom zameril na rozhodnutia v Čechách a znalecké posudky, na základe ktorých uznal obžalovaného za vinného. Úlohou obžaloby a súdu je preukázať vinu obžalovaného v súlade

s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Z dôvodu týchto okolností súd musí rozhodovať len na základe a v medziach zákona a nie dávať len jeho „úvahy“ nad vykonané dôkazy, napr. predostieral; to neznamená, že by mu nemohol patriť; zrejme ňou zmieňovaný hasič; totožná obhajoba v Čechách (takéto vyjadrenie smeruje skôr k tomu, že obžalovaný bol súdom už „odsúdený“ hneď na začiatku súdneho procesu); nezakladá to pochybnosť o zákonnosti

a objektivite ich posudkov (s týmto obžalovaný nesúhlasí, keďže to smeruje k tomu, že nemusela byť zaručená objektivita, o čom svedčí aj vystupovanie niektorých znalcov voči obžalovanému); od koho prišla iniciatíva prespávania (súd sa za znova priklonil skôr

k výpovedi zákonných zástupkyň poškodených a riadne to neodôvodnil); vypočutie autobusárov (prokurátorka ani právne zástupkyňa tieto okolnosti nenavrholi, aby preukázali opak vyjadrenia obžalovaného a súd sa následne vyjadri tak, že má obžalovaný vo „väčšom rozsahu preukazovať“ svoju nevinu, avšak úlohou obžaloby a súdu je preukázať vinu); znalecký posudok L. O. P. - Q. (nekriticky prebral tieto závery, pričom obžalovaný súdu dodal iný znalecký posudok, a aj napriek tomu súd uviedol, že tento znalecký posudok všetkému významne prispel a zapadol do kontextu. Tu sa naskytne otázka, že do akého kontextu, keďže úlohou súdu nie je rozhodovať na základe kontextu, ale v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

Znalci uvádzali kategorické závery, ktoré neboli nijak objektívnym spôsobom overené, čo považuje za nespôsobilé dôkazy. I. F. bola podrobená gynekologickému vyšetreniu 11/2023 (výsledok: hymen nebol vôbec poškodený). Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že I. F. nepodávala pravdivé informácie, zavádzala znalcov, vyšetrotateľa, pričom takáto výpoveď nemôže byť hodnoverná a znalecký posudok objektívne vyhotovený.

V rozsudku (str. 38) sa uvádza: „Problémy s dôverou v ľudí a v intímnej oblasti predpokladá, že budú o oboch dievčat trvalé.“ Samotná I. F. v dnešnej dobe navštevuje tréningy v V. V. u 40-ročného trénera (gymnastika je o dotykoch), čo vyvracia uvedené skutočnosti v znaleckých posudkoch. Z dodatku znaleckého posudku od L. W. W. navyiac vyplýva, že I. F., I. J. a E. F. si kupovali rôzne typy liekov, alkohol

a iné drogy od spolužiačky U.. Obhajoba znova uvádza, že obžalovaný nikdy nemal predpísaný liek Stilnox, ale aj to, že spotreba lieku bola do 4/2022.

Súd vychádzal z premisy, že človek sa so sexualitou nerodí, dá sa to liečiť, sexualita je premenná v čase a zmene pobytu, čo vedie k značným rozporom a takéto tvrdenia nie je možné žiadnym vedeckým spôsobom potvrdiť. Sexuálnu aktivitu obžalovaného vylúčili merania PPG v Košiciach, čo potvrdilo vypnutie libida u obžalovaného. Zdôrazňuje, že toto vylučuje akékoľvek uspokojovanie sexuálnych potrieb obžalovaného, s čím sa súd žiadnym spôsobom nezaoberal (nikto zo svedkov o žiadnom uspokojovaní ani nehovoril). V rozsudku (str. 60) sa uvádza: „už v priebehu prípravného konania nevystali žiadne pochybnosti o tom, že s dievčatami prespával výlučne on.“ Takéto odôvodnenie je neudržateľné, pretože viacero svedkov potvrdilo, že tam pravidelne prespávali cez stenu dospelí ľudia a 4/2023 tam spali aj niektorí rodičia a trénerky. Na tejto strane je taktiež uvedená skutočnosť ohľadom žartu, pričom súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal druhou verziou, ktorú uviedol obžalovaný. Matka chodievala za obžalovaným ráno do telocvične, pričom potvrdila, že spával u hasičov a taktiež to potvrdila aj K. F. (videná matkou), ktorá vstávala ako prvá. Ďalej treba uviesť, že súd vyhodnotil výpoveď T. za dôveryhodnú, pričom tam bolo značné množstvo rozporov. Dňa 8.12.2023 uviedla, že obžalovaný spával u hasičov. V 2/2024 na polícii tvrdila, že sa mal obžalovaný chváliť, že spával s dievčatami, a 06/2025 tvrdila, že to jej uviedli jej malé deti. Podľa obhajoby trpí rozsudok mnohými nedostatkami.

Vo výroku rozsudku sú uvedené skutočnosti, že „im ponúkol možnosť prespávania medzi tréningami v budove telocvične; najmenej v období od januára 2023 do júla 2023; bližšie nestotožnenú tabletku bielej farby so slovami, že ide o vitamín C, prípadne liek na spanie, ktorú mala zapíť alkoholickým nápojom, pričom po tejto tabletke sa I. F. cítila malátna, točila sa jej hlava, mala pocit, že padá, aj keď ležala a následne, keď išla spať, ľahol si k nej a keď všetci zaspali, bozkával ju na pery, chytal ju svojimi rukami pod oblečením za nahé prsia, zadok, strkal jej prsty do pošvy, niekedy jej aj sebe vyzliekol spodné prádlo, dal jej ruku na svoj penis, otáčal si ju k sebe chrbtom a penisom sa jej dotýkal zadku alebo vagíny“; „najmenej v období od februára 2023 do júla 2023; bližšie nestotožnenú tabletku bielej farby so slovami, aby nekazila partiu, pričom tabletku mala zapíť alkoholickým nápojom a po jej užití sa cítila ospalá, malátna, nevládala sa hýbať, mala výpadky pamäte a následne, keď išla spať, ľahol si k nej, začal ju bozkávať na pery, objímať, chytal rukami pod oblečením za rôzne časti nahého tela, najmä za prsia, zadok, vagínu, ľahol si na ňu alebo šiju zozadu pritláčal o intímne partie“; „v presne zistenú sobotu na jar roku 2023; bližšie nestotožnenú tabletku bielej farby so slovami, že sa jedná o vitamín C, resp. prípravok na svaly, po užití ktorej sa cítila slabá, ospalá, malátna, točila sa jej hlava a pociťovala tlak

v spánkoch, následne zaspala a zobudila sa na to, ako je B. C. nad ňou a dotýka sa jej pod oblečením na rôznych častiach nahého tela, najmä na prsiach a zadku, snažila sa brániť odstrčením jeho ruky, čo sa jej však v dôsledku účinku tabletky nepodarilo, nakoľko sa nevládala hýbať, ani nič povedať, len mumlala, na to znova zaspala a keď sa zobudila, B. C. ju svojím kolenom cez oblečenie krúživými pohybmi dráždil v oblasti pošvy, následne znova zaspala a zobudila sa na bolesť v podbrušku a pýtala sa ho, čo sa deje, na čo jej povedal, že sa nemá báť, všetko je v pohode“; „na svojom mobilnom telefóne jej pustil rozprávku a pritom, ako ona ležala na bruchu a pozerala rozprávku, ľahol si k nej a hladkal ju pod oblečením najprv po chrbte, potom po zadku, kde ju aj ohmatával v oblasti konečníka

a následne jej svojimi prstami pohyboval v oblasti pošvy, na čo maloletá reagovala tak, že sa snažila odsunúť čo najbližšie k stene, pričom s takýmto konaním prestal, až keď počul

z chodby zvuky prichádzajúcich dievčat a následne maloletej K. rozprávku vypol a povedal jej, že to nesmie hovoriť rodičom a ani nikomu, že to bude ich tajomstvo“.

OČTK sa snažili na podklade znaleckých posudkov „vylepšiť“ dôkaznú situáciu vo svoj prospech, a to tak, že sa snažili pri nedostatku a nejasnosti iných dôkazov presvedčiť súd, že znalecké posudky sú dôkazom toho, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výroku v rozsudku. Obdobnou problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojom aktuálnom rozhodnutí zdôraznil, že výsledkami znaleckého dokazovania nemožno nahrádzať dôkazy vo veci samej, resp. voľné hodnotenie dôkazov zo strany súdu. Znalecký posudok je len jedným z dôkazov, ktorý vie pomôcť v trestnom konaní, avšak nemá silnejšiu váhu ako iný získaný dôkaz. V tejto súvislosti ďalej obhajoba zdôraznila, že skutkové okolnosti tak, ako sú formulované vo výroku rozsudku, nevychádzajú z objektívne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Napriek tomu, že sa opis skutkov javí ako detailný a konkrétny, vo svetle vykonaného dokazovania ide v skutočnosti o verziu postavenú výlučne na subjektívnych tvrdeniach údajných poškodených, ktoré nie sú podporené žiadnym iným nezávislým dôkazom. Zo všetkých výpovedí údajne poškodených osôb zároveň vyplýva, že skutky, ktoré mali byť predmetom obžaloby, sa mali odohrávať

v podmienkach, ktoré objektívne znemožňovali ich utajenie alebo nepostrehnutie. Maloletí svedkovia výslovne uvádzajú, že počas celého obdobia prespávalo v miestnosti päť a viac osôb, často na jednej posteli či matracoch, bez akéhokoľvek fyzického odstupu. V takomto stiesnenom prostredí by bolo prakticky nemožné, aby opakované a údajne intenzívne fyzické zásahy, ktoré sú predmetom obžaloby, zostali nepovšimnuté ďalšími prítomnými. V prvom rade obhajoba poukázala na to, že súd vo výroku uvádza to, že poškodené mali údajne tabletky zapíjať alkoholickými nápojmi (inú verziu tam neudáva), pričom v rozsudku uviedol (str. 55): „Ak teda páchatel uviedol poškodeného do stavu bezbrannosti ľst'ou (ako napríklad v danom prípade podávaním tabletiiek maloletým E., I. a I., ktoré obvinený vydával za vitamíny, či kľbovú výživu a tieto mohli dievčatá zapíjať aj alkoholom.“ Spojka „aj“ zlučuje viacero prvkov – znamená, že všetky uvedené možnosti platia súčasne (takže súd vychádzal aj z toho, že údajne tabletky nemuseli byť zapíjané len alkoholom, čo evokuje zmätočnosť rozsudku). Skutočnosť, že nikto z ostatných prítomných, s výnimkou jednej vágnej poznámky G. K., neuviedol žiadne konkrétne pozorovanie podobného správania, je závažným indikátorom neverifikovateľnosti, a teda aj nedostatočnosti výpovedí, na ktorých stojí obžaloba. Okrem toho sa vo výpovediach opakovane objavujú tvrdenia o tom, čo sa malo udiat' inej osobe, nie však na základe priameho pozorovania, ale len z počutia, domnienok alebo sprostredkovaných výrokov. Ide teda o nepriame a odvodené tvrdenia, ktoré nespĺňajú zákonné ani dôkazné kritériá priameho dôkazu. Napriek tomu boli v konaní tieto výpovede prijímané ako relevantné dôkazy, ktoré však vo svojej podstate nemajú faktickú váhu, najmä nie v prípade trestného činu takej závažnosti. Tieto výpovede navyše vzájomne vytvárajú tzv. kruhové potvrdenie – každá z osôb potvrdzuje tvrdenie inej, avšak nie na základe vlastného pozorovania, ale na základe toho, čo počula. Takýto spôsob výpovedného kruhu bez jedného pevného bodu priameho pozorovania je z hľadiska trestného práva neprípustný ako základ pre zistenie skutkového deja bez pochybností. Nad rámec toho poukazuje obhajoba na závažný objektívny rozpor medzi výpoveďou I. F., ktorá uviedla, že s obžalovaným mala pravidelný pohlavný styk, a výsledkom gynekologického vyšetrenia, z ktorého vyplýva, že hymen poškodenej je neporušený. Ak by došlo k pohlavnému styku opakovane a v intenzite, ako je popisované, muselo by dôjsť k jednoznačnému fyzickému poškodeniu. Tento medicínsky fakt je v priamom rozpore s výpoveďou údajne poškodenej a výrazne spochybňuje jej vierohodnosť. Rovnako nie je možné nevšimnúť si, že ďalšia údajná poškodená, ktorá s I. F. spávala na tej istej posteli, nikdy takéto konanie nepozorovala, čo je za daných podmienok len ťažko predstaviteľné. Rozpory sú zjavné aj pri opise konkrétnych udalostí, najmä počas výletu v Prahe. Verzia, ktorú podala E. F., sa výrazne odlišuje od verzie I. J., ktorá tvrdila, že na dievčatá dohliadala a že spali v iných miestnostiach. I. F. k uvedenému neuviedla dokonca nič. Tvrdenia o tom, že došlo k nevhodnému správaniu, nie sú v tejto časti nijako podporené a výpovede si vzájomne odporujú v základných parametroch – čas, miesto, prítomnosť obžalovaného. Do dokazovania bola taktiež zaradená výpoveď svedkyne J. R., ktorá bola prítomná v tom istom prostredí ako údajne poškodené, no vo svojej výpovedi výslovne uviedla, že žiadne podozrivé alebo nevhodné správanie nezaznamenala.

Z jej výpovede taktiež vyplýva, že medzi dievčatami panuje mimoriadne blízky vzťah, čo vytvára priestor pre kolektívne formovanie výpovedí a vzájomné ovplyvňovanie, najmä

v prostredí, kde deti trávili veľa času spolu a kde mohli byť pod vplyvom skupinovej dynamiky.

Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa údajného podávania liekov, obhajoba upozornila na závažné nedostatky, ktoré túto časť obžaloby sprevádzajú. Výpovede jednotlivých svedkýň sú v tejto otázke nielen rozporné, ale aj z medicínskeho hľadiska nelogické a navzájom nezlučiteľné. Každá z osôb opísala účinky údajne podanej tabletky odlišne – niektoré hovorili o ospalosti a dezorientácii, iné o nespavosti či tlaku v hlave, ďalšie uvádzali stratu pamäti, stav úplného „odrovnania“, zatiaľ čo jedna svedkyňa tvrdila, že tabletky vôbec neprehltuté, len vyplúvala. Tieto účinky sa navzájom vylučujú a nezapadajú do jednotného obrazu, ktorý by zodpovedal účinku konkrétnej látky. Navyše, ide o účinky, ktoré patria medzi menej bežné, a ich výskyt je v populácii výnimočný – štatisticky je vysoko nepravdepodobné, že by sa všetky zriedkavé alebo extrémne reakcie súčasne prejavili v takejto rôznorodosti

u viacerých osôb. Nie je známe, o aký liek malo ísť, svedkyne sa odvolávajú na Sertralín alebo bližšie nešpecifikované biele tabletky s rôznym označením. Sertralín však nie je hypnotikum a jeho typické vedľajšie účinky zahŕňajú skôr nepokoj, nespavosť alebo nevoľnosť, nie stav bezvládnosti, straty vedomia či dezorientácie. V tomto kontexte je navyše úplne zásadné, že neexistuje žiadna lekárska dokumentácia, žiaden zdravotný záznam, ktorý by svedčil o následkoch takehoto podania. Výsledkom je, že obžaloba síce formuluje veľmi vážne tvrdenia o podávaní liekov v kontexte možného sexuálneho násillia, no tieto tvrdenia sú postavené len na rozporuplných, nelogických a navzájom nekompatibilných výpovediach, ktoré nie sú podporené žiadnym objektívnym dôkazom. V takomto prípade nemôžu tvoriť základ pre právny záver o vine.

Všetky vyššie uvedené skutočnosti, a najmä ich kombinácia, vedú k jedinému záveru: výpovede, ktoré sú jadrom obžaloby, nie sú dostatočne presvedčivé, jednotné ani konzistentné na to, aby na ich základe bolo možné vyhlásiť obžalovaného za vinného. Výpovede sa navzájom oslabujú, sú sprevádzané závažnými rozpormi a nie sú podporené žiadnymi priamymi dôkazmi. Za tejto situácie nie je možné hovoriť o zistení skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ako to vyžadujú zásady trestného práva. Súd v tomto prípade neprijal záver založený na overených a spoľahlivých skutočnostiach, ale na sérii subjektívnych a protirečivých výpovedí, ktorým nepredchádzalo objektívne a nezávislé potvrdenie. Preto je obhajoba toho názoru, že skutkový stav, tak ako bol formulovaný vo výroku rozsudku, nebol preukázaný spôsobom, ktorý by spĺňal zákonné kritériá pre uznanie viny, a v dôsledku toho mal byť obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

V nadväznosti na vykonané dokazovanie obhajoba poukázala na zásadnú skutočnosť, že v celom priebehu konania nebolo preukázané, že by obžalovaný s ktoroukoľvek z údajne poškodených osôb vykonal akúkoľvek sexuálnu praktiku v zmysle § 200 Tr. zák. Z odborného výkladu skutkovej podstaty trestného činu v zmysle § 200 Tr. zák. vyplýva, že jeho základným znakom je buď použitie násillia, hrozby bezprostredného násillia alebo zneužitie bezbrannosti poškodeného, ktorým dôjde ku konkrétnemu konaniu, teda k orálnemu, análnemu styku alebo inej sexuálnej praktike. Ide teda o kumulatívne znaky skutkovej podstaty, ktoré musia byť splnené súčasne. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by vôbec došlo k takémuto zásahu do sexuálnej sféry údajných obetí. Nie je možné postaviť vinu na základe hypotéz, pocitov, či neúplných opisov správania, ktoré presahuje rámec spoločensky vhodného kontaktu. V tomto prípade chýba akýkoľvek priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by preukazoval, že obžalovaný voči poškodeným vykonal konkrétny skutok, ktorý by bolo možné subsumovať pod definíciu „sexuálnej praktiky“ v trestnoprávnom význame. Ani samotné výpovede poškodených takýto skutok jednoznačne neopisujú, neobsahujú popis konkrétneho telesného zásahu zo strany obžalovaného, ktorý by bolo možné považovať za orálny, análny styk alebo inú sexuálnu praktiku. Chýba opísanie priamej fyzickej interakcie takej povahy, ktorá by zasahovala do telesnej integrity poškodených spôsobom porovnateľným so súložou, ako to vyžaduje výkladová prax. Vzhľadom na to, že v danom prípade nie je tvrdené ani preukázané, že by došlo k orálnemu alebo análnemu styku, je potrebné sústrediť pozornosť na poslednú alternatívu skutkovej podstaty podľa § 200 ods. 1 Tr. zák., a to tzv. iné sexuálne praktiky. Z výkladového hľadiska ide o sexuálne aktivity, ktoré sú zamerané na uspokojovanie sexuálnych potrieb a z hľadiska intenzity zásahu do sexuálnej sféry obeť porovnateľné so súložou, orálnym alebo análnym stykom. Táto definícia je už ustálená v teórii aj judikatúre. Ide o správanie, ktoré zasahuje do telesnej integrity poškodeného v miere, ktorá prekračuje bežný fyzický kontakt a smeruje k sexuálnemu uspokojeniu páchatel'a, napr. nútenie k masturbácii, manipulácia s pohlavnými orgánmi, výzvy k sexuálnym úkonom alebo iné výrazne invazívne formy sexuálneho správania.

V posudzovanom prípade bolo v konaní tvrdené, že obžalovaný mal poškodených údajne „ohmatávať“ na rôznych miestach tela. Je však potrebné jednoznačne konštatovať, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by tento kontakt mal podobu alebo intenzitu, ktorá by napĺňala definíciu inej sexuálnej praktiky v trestnoprávnom zmysle. Z výpovedí nevyplýva, že by ich mal nútiť k sexuálnym úkonom alebo iným praktikám, ktoré by smerovali k jeho sexuálnemu uspokojeniu. Neobjavili sa žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že malo dôjsť k činom porovnateľným s orálnym či análnym stykom čo do zásahu do telesnej integrity. Aj keby pripustili, že obžalovaný niektoré z detí fyzicky kontaktoval spôsobom, ktorý možno označiť za nevhodný či neprístojný, takéto správanie samo osebe automaticky nenapĺňa zákonné znaky sexuálneho násillia podľa § 200 Tr. zák.

Musel by byť preukázaný jednoznačný úmysel sexuálneho charakteru a zároveň by tento čin musel predstavovať závažný a intenzívny zásah do sexuálnej autonómie obeť. V danom prípade však vykonané dôkazy – ani výpovede poškodených, ani znalecké posudky nepreukazujú ani existenciu konkrétneho sexuálneho činu s požadovanou intenzitou, ani úmysel obžalovaného sexuálne sa uspokojiť prostredníctvom takéhoto konania. Preto v kontexte skutkovej podstaty, ako je definovaná zákonom aj výkladovou praxou, ani údajné ohmatávanie bez ďalších znakov a súvislostí nemôže byť kvalifikované ako „iná sexuálna praktika“ v zmysle § 200 Tr. zák. Na záver tak možno konštatovať, že ani posledná z alternatívnych foriem konania podľa § 200 ods. 1 Tr. zák. nebola v danom prípade naplnená a skutková podstata zločinu sexuálneho násillia preto ostáva nenaplnená aj z pohľadu objektívnej stránky.

V nadväznosti na predchádzajúce úvahy o absencii sexuálnych praktík, ktoré sú zákonným predpokladom naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podľa § 200 Tr. zák., je potrebné podrobne sa zaoberať aj druhým predpokladom objektívnej stránky tohto zločinu,

t.j. prvkom násilia, hrozby bezprostredného násilia alebo zneužitia bezbrannosti. Z vykonaného dokazovania totiž nevyplýva žiadna konkrétna situácia, v ktorej by obžalovaný použil fyzické násilie voči poškodenej osobe za účelom jej donútenia k sexuálnemu správaniu. Poškodené neuvádzajú, že by ich obžalovaný fyzicky nútil či inak zasahoval do ich fyzickej integrity spôsobom, ktorý by možno považovať za násilie. Rovnako tak nebolo preukázané, že by voči poškodeným vzniesol hrozbu bezprostredného násilia, ktorej by sa reálne obávali a ktorá by ich donútila podvoliť sa jeho vôli. Z výpovedí poškodených nevyplýva existencia žiadneho konkrétneho vyjadrenia obžalovaného, ktorým by im vyhrážal okamžitým fyzickým zásahom v prípade, že sa mu nepodrobia. Bezprostrednosť hrozby je pritom nevyhnutnou podmienkou, pokiaľ by šlo o hrozbu neurčitú, vzdialenú alebo podmienenú, nešlo by o sexuálne násilie, ale nanajvýš o iný trestný čin. Ani takýto skutkový stav však v danom prípade nebol preukázaný. Obžalobe napokon neostáva iná možnosť ako tvrdiť, že konanie obžalovaného bolo spáchané aj formou zneužitia bezbrannosti. Aj v tomto bode však obhajoba zdôraznila, že z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna relevantná okolnosť, ktorá by napĺňala zákonnú definíciu tohto pojmu. Poškodené síce uvádzali, že im mal obžalovaný podávať bližšie nešpecifikované tablety. Popis týchto tabliet sa však podľa ich vlastných slov zhoduje s liečivom sertralín, ktoré je známe ako antidepresívum patriace do skupiny SSRI. Toto liečivo nemá sedatívny účinok, nepôsobí omamne, jeho účinok nie je okamžitý a jedná sa o liek, ktorý sa užíva dlhodobo. Znamená to, že ani tvrdené podávanie tabliet nevedie k záveru, že by sa poškodené nachádzali v stave bezbrannosti v zmysle § 200 Tr. zák., teda v takom stave, v ktorom by vzhľadom na okolnosti činu neboli schopné prejavíť svoju vôľu alebo klásť odpor, či už z dôvodu bezvedomia, fyzického obmedzenia, silnej intoxikácie, duševnej poruchy alebo iného relevantného faktora. Je potrebné pripomenúť, že pojem bezbrannosť má v trestnoprávnom kontexte striktno vymedzený význam a nemožno ho vykladať voľne alebo pocitovo. Zneužitie bezbrannosti nie je naplnené len tým, že poškodený nekládol odpor, musí byť preukázané, že ho klásť objektívne nemohol, a to bez vlastného zavinenia. Takéto dôkazy však v predmetnom konaní úplne absentujú. V týchto súvislostiach poukázali aj na to, že údajne poškodená K. F. vo svojej výpovedi uviedla, že „oni si to niekedy pýtali aj sami“. Na otázku vyšetrovateľky, či to dával všetkým dievčatám, odpovedala, že tým, ktoré chceli, pýtal sa ich, či chcú, a ak nechceli, tak im to nedával. Súd výpovede poškodených vyhodnotil ako hodnoverné, pričom na tento výrok súd žiadnym spôsobom nereagoval.

Záverom možno preto konštatovať, že v predmetnej veci nebolo preukázané naplnenie žiadnej z foriem donútenia, ktoré § 200 Tr. zák. predpokladá. Neexistuje dôkaz o použití násilia, neexistuje dôkaz o hrozbe bezprostredného násilia a neexistuje dôkaz o zneužití bezbrannosti v zmysle zákonnej definície. A ak nebola preukázaná ani sexuálna praktika, ani forma donútenia, chýbajú kumulatívne základné znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu a obzvlášť závažného zločinu sexuálneho násilia. Za týchto okolností nie je možné vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného podľa § 200 Tr. zák., a to ani v základnej, ani v kvalifikovanej skutkovej rovine. Osobitnú pozornosť si vyžaduje aj otázka údajného následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví, ktorá má byť dôsledkom konania obžalovaného. Obhajoba v tejto súvislosti zásadne namieta nedostatočnú dôkaznú oporu pre takéto tvrdenie, a to najmä vzhľadom na spôsob, akým bola ujma kvalifikovaná v znaleckých posudkoch.

Z výpovedí znalcov, ako aj zo samotného obsahu znaleckých posudkov vyplýva, že záver o existencii ťažkej ujmy na zdraví bol založený výlučne na výpovediach údajných poškodených osôb, prípadne na údajoch, ktoré im boli tlmočené počas vyšetrenia. Znalci tak nevychádzali z objektívne verifikovateľných medicínskych nálezov, ale z tvrdení detí, ktoré, obsahujú viacero vážnych rozporov, logických nezrovnalostí a vzájomných protirečení. Nie je úlohou znalca hodnotiť pravdivosť výpovedí, a preto ak znalec postaví svoj záver o ťažkej ujme na výlučne subjektívnych tvrdeniach, ktorých dôveryhodnosť je pritom spochybnená, nevyhnutne tým dochádza k oslabeniu dôkaznej hodnoty jeho posudku. Záver o naplnení zákonného znaku ťažkej ujmy nemôže byť dôvodne prijatý, pokiaľ nie je podložený jednoznačnými objektívnymi zisteniami o trvalých následkoch, závažných duševných poruchách, alebo inom druhu poškodenia zdravia, ktoré by spĺňalo kritériá podľa § 123 ods. 1 a ods. 3 Tr. zák. V danom prípade však nebolo doložené, že by u údajných poškodených došlo k takémuto poškodeniu – nepredložili sa žiadne lekárske správy, odborné záznamy ani dlhodobé diagnostické výstupy, ktoré by takýto záver potvrdzovali nezávisle od výpovedí. Považuje preto za neprípustné, aby záver o existencii ťažkej ujmy na zdraví vychádzal len zo slov údajne poškodených osôb, navyše v kontexte ich opakovane spochybnenej výpovednej vierohodnosti. V takomto prípade nie je možné hovoriť o preukázaní ťažkej ujmy s mierou istoty, ktorú trestné konanie vyžaduje. Z uvedeného dôvodu má obhajoba za to, že ani tento kvalifikačný znak skutkovej podstaty trestného činu podľa § 200 Tr.

por. nebol v predmetnej veci spoľahlivo preukázaný, a preto nemôže byť braný do úvahy pri právnom posúdení konania obžalovaného.

Obhajoba zároveň považuje za mimoriadne závažné, že jeden zo znalcov, ktorý vo veci zaujal zásadný postoj k otázke následku, sa počas svojho výsluchu pred súdom výslovne vyjadril, že sa necíti byť nestrannou osobou. Hoci toto svoje vyjadrenie následne korigoval, už samotný fakt, že takúto vetu vyslovil pred senátom, vážne znižuje dôveryhodnosť jeho odborného stanoviska. Nehovoriac o tom, že v ďalšom priebehu výsluchu opakovane prezentoval zreteľne hodnotiace a osobné názory na obžalovaného, čím prekročil rámec nestranného znaleckého hodnotenia. Túto tendenciu ilustruje aj jeho kategorický záver, že prípadná posttraumatická stresová porucha u údajne poškodených osôb bola vyvolaná výlučne konaním obžalovaného. Takéto jednoznačné tvrdenie, bez zohľadnenia iných možných faktorov traumatizácie, ktoré mohli v živote detí reálne existovať (napr. rodinné konflikty, školské prostredie, iné osoby v ich okolí), je neprimerane zjednodušujúce a odborne neudržateľné. Znalec sa v tomto prípade nevyhol hodnotiacemu skresleniu a jeho záver

o príčinnej súvislosti medzi údajnou ujmom a osobou obžalovaného pôsobí skôr ako dôsledok prednastaveného presvedčenia než objektívnej vedeckej analýzy. Z dôvodu týchto okolností má obhajoba s poukazom na ust. § 16 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za to, že nebol preukázaný kvalifikačný znak ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 200 ods. 3 písm. a) Tr. zák. a že skutok nemožno právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný trestný čin v rozsahu tvrdenom obžalobou.

Súd prebral skutkové verzie len z výpovedí poškodených a žiadnym spôsobom neprihliadal na vyjadrenia obžalovaného. Z dôvodu týchto skutočností nemožno súhlasiť

s odôvodnením, kde súd v rozsudku uviedol (str. 55): „Ak teda páchateľ uviedol poškodeného do stavu bezbrannosti ľstou (ako napríklad v danom prípade podávaním tabletiiek maloletým E. F., I. F. a I. J., ktoré obvinený vydával za vitamíny, či kĺbovú výživu a tieto mohli dievčatá zapíjať aj alkoholom, pričom po ich užití boli ospalé, malátne, motala sa im hlava

a mali výpadky pamäte), má sa v zmysle §122 ods. 7 Trestného zákona za to, že trestný čin bol spáchaný násilím.“ Podľa obhajoby je takáto právna úvaha nesprávna, neudržateľná aj

s prihliadnutím na údajnú bezbrannosť. Ďalej je dôležité poukázať na výrok rozsudku (str. 2), kde sa uvádza: „dramatické postihnutie v oblasti intimity - strach z bežného objatia od mužov vrátane otca a priateľa.“ V rozsudku sa uvádza: „U I. F. nastali prvé zmeny vo februári aj

u E. F.“ Tu treba podotknúť, že sa jedná o účelové konštatovanie. Matka I. F. uviedla, že sa jej správanie zmenilo medzi 4/2023 až 5/2023, čo je odsúdenie obžalovaného v Českej republike. Obžalovaný už vtedy vynechával tréningy. I. F. si stále vyžadovala prítomnosť obžalovaného na tréningoch. Taktiež tieto okolnosti mali nastať aj u E. F. (uvádzalo sa 4/2023), čo nikto nepotvrdil, všetci to vyvrátili, takže zmena správania vo februári je nelogická a žiadnym spôsobom neodôvodnená.

V súvislosti s výrokom o primeranosti trestu obhajoba zotrváva na presvedčení, že skutkový stav nebol v tomto konaní spoľahlivo preukázaný a že v súlade so zásadou in dubio pro reo nemožno vysloviť voči obžalovanému uznávací výrok o vine. Ak by však súd napriek pretrvávajúcim pochybnostiam dospel k záveru, že sa obžalovaný dopustil protiprávneho konania v rozsahu, ako je mu kladené za vinu, zdôraznili, že prípadné rozhodnutie o treste musí rešpektovať zásadu primeranosti a individualizácie, ako ju vyžaduje nielen Trestný zákon, ale aj ústavný rámec a judikatúra najvyšších súdnych autorít.

S ohľadom na uvedené zásady preto žiada, aby sa súd v prípade uznania viny dôsledne zaoberal všetkými osobitnosťami a špecifikami tohto konkrétneho prípadu, a to najmä, že skutok, ako bol opísaný v obžalobe, nebol spáchaný za použitia fyzického násillia, že nebolo preukázané vykonanie sexuálnych praktík, ktoré by dosahovali intenzitu porovnateľnú so súložou, orálnym alebo análnym stykom, že ide o osobu s výrazne špecifickým spoločenským a psychologickým nastavením, ktorej trestné stíhanie - bez ohľadu na výsledok - už teraz spôsobilo značnú sociálnu izoláciu, stratu postavenia a vážne existenčné následky.

V porovnaní s inými trestnými vecami obdobného charakteru, v ktorých boli skutkové okolnosti jednoznačne a spoľahlivo preukázané, pričom išlo o činy zahrňujúce opakovaný pohlavný styk s maloletými, použitie fyzického násillia, výhražné a ponižujúce správanie, aktívne prekonávanie odporu a ďalšie formy intenzívnej agresie, skutok, ktorý je v tejto veci

pripisovaný obžalovanému, z hľadiska dôkaznej situácie, rozsahu zásahu do telesnej

integrity poškodených a aj z hľadiska dokazovania v konaní, nedosahuje ani zďaleka

takúto intenzitu. Napriek tomu však bol obžalovanému uložený trest vo výmere 15 rokov odňatia slobody, teda v pásme sankcie, ktorá je spravidla ukladaná za mimoriadne brutálne, sadistické alebo opakovane páchané trestné činy s jednoznačným preukázaním viny. V tomto svetle je zjavné, že už samotná právna

kvalifikácia skutku a sankcia sú v extrémnom nepomere k závažnosti a preukázanosti konania, ktoré je obžalovanému pripisované, a to aj v hypotetickej rovine, že by sa skutok odohral tak, ako ho obžaloba popisuje, čo obhajoba popiera. Pokiaľ by súd v tejto veci napriek všetkým dôvodným pochybnostiam dospel k záveru o vine obžalovaného, bolo by nevyhnutné kriticky zhodnotiť nielen výšku navrhovaného trestu, ale aj samotné právne posúdenie skutku, a to v kontexte porovnateľnej judikatúry, v ktorej boli za objektívne závažnejšie a preukázané skutky ukladané výrazne miernejšie tresty. Pripustenie prísnej kvalifikácie a sankcie v takomto prípade by nevedlo k spravodlivému trestaniu, ale viedlo by k novému excesu, tentokrát zo strany štátu. V demokratickom právnom štáte musí byť totiž nielen samotné trestanie, ale aj právna kvalifikácia a hodnotenie dôkazov vedené zásadou proporcionality, právnej istoty a rešpektu k základným právam obvineného. Uloženie mimoriadne prísneho trestu pri takto nejasnej dôkaznej situácii a neprimeranej kvalifikácii by neodstránilo bezprávie, ale vyvolalo nové – vo forme justičnej disproporcie, ktorá je nezlučiteľná s ústavne garantovanými zásadami spravodlivého procesu. Obhajoba preto navrhuje, aby v prípade uznania viny súd uložil taký druh a výmeru trestu, ktorý zodpovedá nielen skutku samotnému, ale aj všetkým relevantným okolnostiam na strane páchatel'a, jeho pomerom a spoločenskej nebezpečnosti činu v konkrétnych súvislostiach – s možnosťou preferencie alternatívnych sankcií alebo uplatnenie mimoriadneho zníženia trestu. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhuje, aby Krajský súd v Žiline podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) alebo e) Tr. por. napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie okresnému súdu s tým, že nebolo dokázané, že sa stal skutok tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, alebo aby rozhodol krajský súd sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozsudkom vo veci tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby.

Prokurátor odôvodnil odvolanie písomným podaním doručeným okresnému súdu 18.8.2025. Uviedol v ňom nasledovné odvolacie argumenty:

Vo vzťahu k výroku o treste obžaloba navrhovala uloženie úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 18 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu

s maximálnym stupňom stráženia. Súd vo svojom odsudzujúcom rozsudku, opierajúc sa o ustanovenie § 200 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Nakoľko z výroku o vine v písomnom vyhotovení rozsudku je zrejmé, že súd obžalovaného uznal vinným v bode 1) z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. (s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák.), písm. b) Tr. zák.

(s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.), ods. 3 písm. a) Tr. zák., v bode 2) zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. (s poukazom na ust.

§ 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.), pri ukladaní trestu mal použiť aj ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., má prokurátor za to, že mal obžalovanému uložiť trest úhrnný, a to za použitia ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. (t.j. tzv. asperačnej zásady), čo zároveň znamená, že zákonná trestná sadzba,

v rámci ktorej je obžalovanému potrebné ukladať trest odňatia slobody, je 15 až 25 rokov. Pri takto určenej výške zákonnej trestnej sadzby potom trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov navrhovaný prokuratúrou považujem vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a osobu páchatel'a za zákonný a primeraný. Naopak, trest uložený súdom, na úplne spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, považuje v danom prípade za neprimerane mierny.

Prokurátor dal do pozornosti absolútne nekritický postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti, ktorý v priebehu celého prípravného konania prejavoval ľútosť výlučne nad sebou samým a všetky obeť, ako aj ich zákonných zástupcov vinil zo sprisahania voči svojej osobe, rad radom podával trestné oznámenia na všetky osoby majúce akýkoľvek súvis

s prejednávanou vecou, zároveň svojím konaním naplnil hneď viaceré znaky kvalifikovaných skutkových podstát zločinov, z ktorých jeden je obzvlášť závažný, ako aj fakt, že ide o osobu odsúdenú v Českej republike za obdobnú trestnú činnosť a na spáchanie tejto trestnej činnosti na území Slovenskej republiky zneužil svoje postavenie detského trénera športovej gymnastiky, na základe ktorého požíval dôveru zverených detí, ako aj ich rodičov a mal k nim tak ľahký prístup.

Zároveň, pokiaľ chcel súd pri uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 15 rokov zaradiť páchatel'a na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

nepostačuje aplikovať ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ale je nevyhnutné použiť aj ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., pričom v takom prípade nepostačuje dôvodiť len tým, že uložený trest neprevyšuje 15 rokov. Ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. totiž začína vetou, že súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do akého má byť zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu

a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. So splnením tejto zákonnej podmienky sa však súd

v odôvodnení svojho rozhodnutia nijakým spôsobom nevysporiadal.

Pre úplnosť prokurátor uviedol, že odvolanie bolo z opatrnosti podané aj vo vzťahu

k výroku o vine, nakoľko tento síce korešponduje s obžalobou, ako aj so záverečným návrhom prokurátora, avšak v odôvodnení rozsudku (na strane 70) súd uvádza, že „ukladal trest samostatný, nakoľko je toho názoru, že ide o trestný čin pokračovací, nakoľko u oboch skutkov obžaloby je podstatným jednotiaci zámer, cieľ, ktorý bol rovnaký pri každom čiastkovom útoku, každý z nich naplňa znaky rovnakého trestného činu“. Je teda zrejmé, že výrok rozhodnutia nekorešponduje s jeho odôvodnením, čím sa v tejto časti stáva nepreskúmateľným. Uvedené potvrdzuje aj zvuková nahrávka z posledného hlavného pojednávania, kde súd pri stručnom odôvodňovaní práve vyhláseného rozsudku cca

v 13. minúte nahrávky konštatuje, že pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, stotožňuje sa s obžalobou, že skutky popísané v bode 1.) a 2.) obžaloby sú dva samostatné trestné činy, kým cca v 17. minúte nahrávky už konštatuje, že na rozdiel od obžaloby má za to, že ide o jeden pokračovací trestný čin. K predmetnému prokurátor uviedol, že ak by aj odvolací súd dospel napriek rozdielnemu veku detských obetí (v skutku pod bodom 1/ obžaloby ide o dievčatá vo veku ranej a strednej puberty, ktoré sú aj na základe sexuologického posudku preferenčnou skupinou jeho erotického záujmu, kým v skutku pod bodom 2/ obžaloby ide o 9-ročné dieťa), ako aj rozdielnemu spôsobu spáchania trestného činu sexuálneho násillia (v bode 1/obžaloby páchatel' uviedol dievčatá do stavu bezbrannosti ľst'ou, kým v bode 2/ páchatel' zneužil bezbrannosť dieťaťa, ktoré vzhľadom na svoj nízky vek nebolo schopné vyhodnotiť jeho konanie a účinne sa voči nemu brániť) k rovnakému záveru ako prvostupňový súd, a teda, že ide o jeden pokračovací trestný čin, za ktorý je potrebné ukladať samostatný trest, je naďalej toho názoru, že uloženie trestu na úplne spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby (v danom prípade 15-20 rokov) je vzhľadom na osobu páchatel'a a okolnosti prípadu neprimerane mierne.

Pokiaľ ide o podanie odvolania čo do absencie výroku o uložení ochranného opatrenia (sexuologického liečenia ústavnou formou), súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že liečenie neuložil, nakoľko zákonné podmienky v zmysle § 73 Tr. zák. na jeho uloženie splnené nie sú. V danom prípade nebolo preukázané, že obžalovaný spáchal čin v stave zmenšenej pričetnosti, v súvislosti s duševnou poruchou alebo v dôsledku závislosti od návykovej látky, či závislosti na hazardných hrách. Ako vyplýva z dôvodovej správy k novele Trestného zákona účinné od 6.8.2024, ktorou bola okrem iného z ust. § 73 ods. 2 Tr. zák. vypustená možnosť uložiť ochranné liečenie páchatel'om trestných činov násilnej povahy voči blízkej alebo zverenej osobe, kde vzhľadom na osobu páchatel'a možno dôvodne predpokladať, že bude v násilnom konaní pokračovať, predmetná novela mala docieľiť, aby ochranné liečenia boli ukladané len osobám, ktoré trpia duševnou poruchou, ktorá nie je len prechodná a u ktorých má liečenie zmysel. Novela takto údajne reaguje na odborné poznatky a požiadavky aplikačnej praxe lekárov a psychiatrov, ktorí sa mali sťažovať, že ochranné liečenie sa často formálne ukladá osobám, u ktorých nie je žiaden dôvod na uloženie ochranného liečenia, resp. u ktorých liečenie nemá zmysel. Aktuálny praktický dopad predmetnej novely je taký, že súdy konštatujú, že nemajú žiadnu zákonnú možnosť uložiť ochranné liečenie sexuálnym deviantom, u ktorých znalci z odvetvia sexuológie jednoznačne konštatujú potrebu uloženia ochranného sexuologického liečenia ústavnou formou, ak súbežne nebolo zistené, že páchatel' bol v čase spáchania trestného činu nepříčetný. Inými slovami, zákon neposkytuje žiadnu ochranu spoločnosti pred sexuálnymi deviantmi, u ktorých je vysoké riziko recidívy v prípade ich ponechania na slobode a absencii príslušnej liečby

a ktorí sú si navyše vzhľadom na plne zachované rozpoznávacie schopnosti vedomí, čoho sa svojím konaním dopúšťajú. V takomto prípade je podľa prokurátora namieste použiť znenie ustanovenia § 73 ods. 2 písm. a) Tr. zák., v spojení s § 74 ods. 1 Tr. zák. a páchatel'ovi uložiť ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou z dôvodu, že trestný čin spáchal v stave zmenšenej pričetnosti a jeho pobyt na slobode je nebezpečný, opierajúc sa pritom o závery znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria

a sexuológie, L. O. P. Táto vo svojom znaleckom posudku konštatuje, že A. B. C. je príslušníkom sexuálnej menšiny a jeho sexualita je deviantná. Obvinený trpí sexuálnou deviáciou – poruchou vyberavosti sexuálneho systému – hebefiliou, kedy sa jeho erotický záujem sústreďuje na dievčatá vo

veku ranej a strednej puberty. Táto M. O., hoci nemala vplyv na úroveň rozpoznávacích schopností, podstatným spôsobom ovplyvnila úroveň ovládacích schopností obžalovaného – znížila ich na polovicu. Znalčka tiež konštatovala, že pobyt obvineného na slobode síce zo psychiatrického hľadiska nebezpečný nie je, avšak zo sexuologického hľadiska, bez adekvátnej sexuologickej liečby, považuje jeho pobyt na slobode za nebezpečný pre riziko recidívy deviantného správania. Vzhľadom na zistenú deviáciu preto navrhla, aby sa obvinený podrobil ochrannej sexuologickej liečbe ústavnou formou. Od liečby očakáva, že obvinený porozumie svojej deviácii, vykoná coming out a osvojí si zručnosti potrebné na to, aby bol schopný realizovať svoju deviantnú sexualitu v medziach zákona. V danom prípade podľa názoru prokurátora možno prijať záver, že obžalovaný spáchal skutok v bode 1) obžaloby v stave zmenšenej príčetnosti, keďže ovládacia zložka je popri rozpoznávacej zložke znakom príčetnosti a táto, ako už bolo spomenuté, nebola plne zachovaná.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody, kedy súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodené I. J. a K. F. s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces s odôvodnením, že tieto nároky boli uplatnené až pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu, nebolo k nim vykonané žiadne dokazovanie a vznesené žiadne dôkazné návrhy a zákonní zástupcovia maloletých poškodených sa hlavného pojednávania nezúčastňovali, prokurátor uviedol, že obžalovaný bol v tomto trestnom konaní uznaný vinným z trestného činu sexuálneho násillia, ktorého obeťami sú na základe výsledkov vykonaného dokazovania aj maloletá I. J. a maloletá K. F.. Ich zákonné zástupkyne si v trestnom konaní uplatnili nárok na náhradu škody vo výške 10 000,- eur z titulu nemajetkovej škody (morálnej ujmy) spôsobenej ich dcéram konaním obžalovaného, a to v rámci svojich záverečných návrhov pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu. Takto uplatnený nárok možno aj bez ďalšieho vyhodnotiť ako nárok, ktorý bol uplatnený riadne a včas, a teda nie je potrebné, aby sa zákonné zástupkyne ďalej zúčastňovali hlavného pojednávania, ktoré by ich len traumatizovalo, pričom dostatočne traumatizujúce bolo pre nich už samotné prípravné konanie a následná medializácia prípadu.

Ďalej prokurátor s poukazom na ust. § 46 ods. 1, ods. 3 Tr. por. a § 287 ods. 1 Tr. por. uviedol, že povinnosť súdu rozhodnúť v odsudzujúcom rozsudku o náhrade škody, ak bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený, sa vzťahuje tak na škodu majetkovú, ako aj škodu morálnu alebo inú a rovnako tak aj na porušenie či ohrozenie iných zákonných práv alebo slobôd poškodeného s tým, že pojem „morálna škoda“ vo vzťahu k škodlivému následku spôsobenému trestným činom treba v prípade sexuálneho násillia vykladať v súlade

s výkladom pojmu „nemajetková ujma“ v občianskom konaní. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je potrebné rešpektovať hmotnoprávne ustanovenia osobitných predpisov, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa tiež aj riadi. Tieto predpisy špecificky upravujú vznik nároku na náhradu škody, jeho obsah, rozsah, ako aj spôsob náhrady. V danom prípade, vzhľadom na neoprávnený zásah do osobnostných práv, je potrebné pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody prihliadnuť aj na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka – § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3, z ktorých je zjavné, že aj keď nemajetkovú ujmu na rozdiel od majetkovej nie je možné kvantifikovať a jej konkrétna výška je tak vecou úvahy súdu, súd by mal v rámci trestného konania vychádzať z ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a priznať obeť trestného činu, ktorým bolo preukázateľne zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti, nejakú náhradu škody a nie ich len odkázať na civilný proces, v rámci ktorého budú nútené podať civilnú žalobu a budú tak vystavené opätovnej konfrontácii s páchatelom obzvlášť závažného trestného činu, ktorého protiprávnym konaním bolo významnou mierou zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života. Obete trestných činov, v tomto prípade navyše deti ako obzvlášť zraniteľné obeť trestného činu proti ľudskej dôstojnosti, ako aj ich rodinní príslušníci, majú právo na ochranu pred druhotnou viktimizáciou alebo opakovanou viktimizáciou, ku ktorej by s vysokou pravdepodobnosťou došlo pri opätovnom prejednávaní akýchkoľvek skutočností súvisiacich s touto trestnou vecou v rámci civilného konania. S prihliadnutím na znenie ust. § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, v zmysle ktorého pri trestnom čine sexuálneho násillia má obeť násillného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, je prokurátor toho názoru, že súd mal pri rozhodovaní o náhrade škody priznať poškodenej mal. I. J. a mal. K. F. škodu minimálne v tejto výške, t.j. pri minimálnej mesačnej mzde 700,- eur v roku 2023, vo výške 7 000,- eur.

Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina a vo veci sám rozhodol v zmysle podaného odvolania.

K odvolaniu prokurátora sa prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril obžalovaný písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 10.9.2025. Uviedol, že obhajoba nesúhlasí s výrokom o vine, ktorý

podľa názoru obhajoby nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Aj napriek uvedenému argumentáciu prokuratúry, že trest uložený prvostupňovým súdom je neprimeraný, pretože bol uložený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby bez splnenia podmienok, obhajoba odmieta. Je potrebné zdôrazniť, že súd je pri ukladaní trestu povinný vychádzať z okolností konkrétneho prípadu a individualizovať trest tak, aby zodpovedal všetkým špecifikám skutku i osoby obžalovaného. Opätovne poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne na nález sp. zn. PL. ÚS 106/2011-85. Ústavný súd pritom výslovne zdôrazňuje požiadavku primeranosti trestu a jeho individualizácie, ktorá bráni mechanickému postupu súdu a núti ho prihliadať na osobitosti každého jednotlivého prípadu. Medzi skutočnosťami, ktoré súd musí pri individualizácii trestu zohľadniť, patria najmä spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobné, rodinné a majetkové pomery obžalovaného, jeho zdravotný stav a možnosti nápravy. Len dôkladné a komplexné zhodnotenie všetkých týchto okolností môže viesť k spravodlivej výmere trestu, ktorá bude v súlade so zásadou primeranosti a s ústavnými princípmi.

K časti argumentácie prokuratúry týkajúcej sa ochranného liečenia sa obhajoba nevyjadruje.

Pokiaľ ide o námietku prokuratúry, že súd mal priznať náhradu nemajetkovej ujmy mal. I. J. a mal. K. F., obhajoba uvádza, že takýto postup by bol v rozpore s princípmi trestného konania. Súd nie je oprávnený dotvárať procesné podmienky smerom k tomu, aby poškodeným vznikali nároky na náhradu škody. V tejto časti preto argumentáciu a postup prvostupňového súdu kvitujú, a to aj napriek tomu, že so samotným záverom o vzniku nároku na náhradu škody nesúhlasia.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka v súlade s písomnými dôvodmi odvolania navrhla prvostupňový rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), f) Tr. por. a zároveň navrhla, aby krajský súd rozhodol sám tak, že obžalovaného uzná za vinného v zmysle obžaloby a uloží mu trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Ďalej navrhla obžalovanému uložiť trest zákazu vykonávať činnosť trénera na doživotie, uložiť mu ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou, ochranný dohľad na dobu 2 rokov. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, navrhla, aby súd vo svojom rozhodnutí uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným I. J. a K. F. škodu každej minimálne vo výške 7 000,- eur a ostatným poškodeným tak, ako to bolo navrhované na hlavnom pojednávaní. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť postupom podľa § 319 Tr. por. Obhajca v súlade s písomnými dôvodmi odvolania navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por., alebo obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodiť spod obžaloby prokurátora. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný sa pridŕžoval návrhu obhajcu. Žiadal, aby krajský súd zrušil všetky obvinenia a žiadal, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), b) Tr. por., obsah odvolaní spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (pokračovací obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. - s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. -, písm. b) - s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. -, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. v bodoch 1./, 2./) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom

rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Krajský súd sa však nestotožnil s právnym posúdením konania obžalovaného a taktiež sa nestotožnil s názorom okresného súdu vo vzťahu k neuloženiu ochranného liečenia obžalovanému A. B. C..

Obžalovaný A. B. C. dôvody odvolania založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho skutkovými a právnymi námietkami sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal v podstate otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného A. B. C. zo spáchania skutkov uvedených v napadnutom rozsudku, a jeho správne skutkové závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery súdu prvého stupňa.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí hodnotenia skutkových zistení, ako aj právneho posúdenia konania obžalovaného. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu jeho konania. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku v časti skutkových zistení predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe

svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi.

Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob

hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Okresný súd správne, aj napriek podľa názoru krajského súdu účelovej obhajobe obžalovaného, dospel k záveru, že v inkriminovaných časoch a na inkriminovaných miestach vykonal na poškodených podrobne v skutkových vetách popísané sexuálne praktiky proti vôli maloletých poškodených, čo nepochybne a konzistentne preukázal obsah svedeckých výpovedí maloletých poškodených, ničím relevantným spochybnenú vierohodnosť týchto dôkazov a okruh usvedčujúcich dôkazov podporili aj závery podaných znaleckých posudkov a tiež všetky relevantné zabezpečené a vykonané vecné a listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní. Okresný súd sa podľa názoru krajského súdu podrobne, správne a plne akceptovateľne vysporiadal so všetkými obhajobnými námietkami obžalovaného A. B. C., ktoré sú vo svojej podstate tiež predmetom odvolacích námietok. Okresný súd sa v súlade so zásadami logiky správneho uvažovania podrobne a akceptovateľne vysporiadal so všetkými otvorenými a nastolenými obhajobnými otázkami v odôvodnení napadnutého rozsudku. Obžalovaný A. B. C. v odvolacích námietkach spochybňuje v princípe spôsob hodnotenia dôkazov prvostupňovým okresným súdom, ktorý však netrpí zákonným vybočením zo zákonného rámca hodnotenia dôkazov a ani zásadne neodporuje logickým úvahám, a preto nemôže ani krajský súd po splnení prieskumnej povinnosti dospieť k inému záveru než okresný súd vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného zo spáchania žalovaných skutkov, s tým rozdielom, že sa nestotožňuje s právnym posúdením konania obžalovaného okresným súdom. Všetky usvedčujúce dôkazy, na ktoré v podrobnostiach poukázal okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku, aj podľa názoru krajského súdu tvoria ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov, ktoré sa vzájomne dopĺňajú a podporujú, a vina obžalovaného z ich spáchania tak bola nepochybne, bez akýchkoľvek rozumných pochybností preto preukázaná. Napokon, ak aj obžalovaný poukazoval na konkrétnu judikatúru v obdobných prípadoch, práve ním uvádzaná judikatúra, ktorá neuvádza stavy bezbrannosti obete sexuálneho násillia kogentne, ale iba príkladne, podporuje uznanie viny obžalovaného zo spáchania žalovaných skutkov.

Len samotná nespokojnosť obžalovaného s rozsahom vykonaných dôkazov a spôsobom ich hodnotenia nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno ani považovať nespokojnosť obžalovaného s rozsahom vykonaného dokazovania. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je totiž čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán, ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého, naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rovnako v zmysle uvedeného, súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu.

V kontexte vyššie uvedeného a zohľadniac námietky týkajúce sa inak rozsiahleho dokazovania, krajský súd poukazuje na závery uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu ohľadom správnosti skutkových zistení, považujúc ich za správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Aj podľa názoru krajského súdu v predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného A. B. C. z predmetných skutkov, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo a oslobodenie obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov popísaných vo výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu.

Reagujúc potom na odvolacie námietky obžalovaného A. B. C., ktoré sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a ním prezentovaným odôvodnením skutkových a právnych záverov, keď obžalovaný namietal v podstate nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a nedostatočné zhodnotenie ním uvádzaných skutočností, krajský súd uvádza nasledovné.

Z podstaty odvolacích námietok obžalovaného vyplýva, že v danom prípade ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, ale predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s vykonanými dôkazmi a ako tieto hodnotil. Napokon, obžalovaný podaným odvolaním spochybnil naplnenie objektívnej i subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Podľa názoru krajského súdu v dôvodoch napadnutého rozsudku sa okresný súd vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, najmä výpoveďami svedkov a tieto aj podľa názoru krajského súdu správne a v dostatočnej miere vyhodnotil.

Krajský súd má za to, že na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní jednoznačne bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania popísaného v skutkových vetách výrokovvej časti rozsudku okresného súdu. Obžalovaný poprel vinu za spáchané skutky a necíti sa byť vinným. Nepoprel kontakty s maloletými poškodenými, avšak popiera, že sa mal na maloletých dopustiť sexuálneho násillia.

Priamym usvedčujúcim dôkazom konania obžalovaného je výpoveď maloletých poškodených I. F., nar. X.X.XXXX, E. F., nar. XX.XX.XXXX, I. J., nar. X.X.XXXX a K. F., nar. X.X.XXXX. Vo vzťahu k týmto dôkazom – výpoveďiam poškodených, tieto boli podľa názoru krajského súdu vykonané v prípravnom konaní zákonným spôsobom, kontradiktórne, spôsobom zodpovedajúcim ich postaveniu obzvlášť zraniteľných obetí s poskytnutím ochrany, ktorú zákon takýmto osobám priznáva (§ 135 a § 270 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že výsluchy poškodených K. F., I. F., E. F. dňa 15.12.2023 a poškodenej I. J. dňa 7.3.2024 boli vykonané už v prípravnom konaní (po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia), a to i za účasti obhajcu obžalovaného L. L. O., psychologičky L. L. J. a pracovníčok ÚPSVaR Čadca, pričom predmetné výsluchy boli zaznamenané aj na videozáznam, ktorý bol oboznámený na hlavnom pojednávaní jeho prehratím. Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že svedkyne – poškodené v pozícii obzvlášť zraniteľných obetí majú paritne s obžalovaným svoje právo, preto ich nemožno arbitrárne bez objektívnych príčin vystaviť drezúre vo forme ďalšieho výsluchu (a tým vystaviť poškodené riziku druhej viktimizácie), keďže tomuto už boli opakovane v štádiu prípravného konania podrobované, zdôrazňujúc, že ich výpovede neboli v žiadnom ohľadne v priebehu trestného konania spochybnené. Len nesúhlas obžalovaného s obsahom výsluchu svedkýň – poškodených automaticky neznamená spochybnenie týchto dôkazov. Ďalej možno odkázať na odôvodnenie rozsudku okresného súdu v časti, kde správne zhodnotil výpovede poškodených vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi.

Ako už bolo vyššie uvedené, obžalovaný A. B. C. bol z trestnej činnosti usvedčovaný predovšetkým výpoveďami svedkýň – maloletých poškodených.

Svedkyňa poškodená mal. I. F. vo svojej výpovedi podrobne rozviedla, v akej súvislosti sa zoznámila s obžalovaným ako trénerom gymnastiky, popisala, z akého dôvodu začala prespávať v telocvični s ostatnými gymnastkami. Potvrdila, že v čase, keď všetci zaspali, obžalovaný ju začal pod tričkom chytať za prsia, zadok, medzi nohami, bozkávať ju na ústa, postupom času ju začal vyzliekať a po pár týždňoch jej už aj začal dávať prsty do pošvy s tým, že vyzliekol aj seba, ostal len v tričku, dával jej penis do zadku aj do vagíny. Keď kamarátkam vravela, čo jej robí, neprekvapilo ich to, lebo vraj im to robil tiež. Všetko sa to dialo od januára 2023 každý víkend, ktorý prespávala po tréningu na F., a vždy predtým užila tabletku, ktorú jej dal obžalovaný. Po jednej z týchto tabletiiek mala pocit, že padá dole, aj keď ležala, ale na každého pôsobili tieto tabletky inak, lebo jedna z nich po tabletke bola úplne mimo a nič nevnímala. Maloletá poškodená potvrdila, že sa obžalovaného bála, odkedy ju začal obťažovať na gymnastike, začala mať problémy psychického charakteru, hlavne depresie, ktoré sa prejavovali tým, že sa rezala žiletkou na ruke.

Za účelom kompletného posúdenia osobnosti maloletej I. F., vrátane vierohodnosti jej výpovede, bol vypracovaný znalecký posudok č. 25/2024 znalca z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí, N. V. X.. Znalec vo vzťahu k výpovedi poškodenej potvrdil, že maloletá poškodená je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitý dej bez nadsadzovania alebo

skresľovania prežitých skutočností, nemá sklony ku klamstvám, schválne vyhocovaniu situácie, dopĺňaniu medzier v pamäti neskutočnými prvkami či prezentácii neskutočných vymyslených dejov, ktoré by ovplyvňovali vierohodnosť jej výpovede. Zo znaleckého posudku znalca L. W. W. č. 9/2024 (č.l. 1151-1223 spisu), znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, vyplýva, že z medicínskeho hľadiska maloletá I. F. trpí posttraumatickou stresovou poruchou. V čase zneužívania sa u nej objavilo sebapoškodzovanie, samovražedné myšlienky, obmedzenie príjmu potravy, riziko dokonanej samovraždy bolo významné. Maloletá I. F. podľa znalca je dramaticky postihnutá v oblasti intimity aj vo vzťahu k rodičom a tieto sú pravdepodobne trvalého charakteru. Znalec potvrdil, že konanie obžalovaného A. B. C. bolo jediným faktorom, v dôsledku ktorého u maloletej I. F. vznikli následky na duševnom zdraví. Tieto psychické ťažkosti u poškodenej I. F. si vyžiadali dobu práceneschopnosti v trvaní najmenej 3-4 mesiace, kedy bola v dôsledku psychických a psychosomatických ťažkostí znemožnená jej plnohodnotná účasť na vzdelávaní a vzhľadom k ťažkej depresívnej symptomatike s rizikom samovraždy bola odkázaná na pomoc a trvalý dohľad zo strany rodičov, pričom aj rok po skončení psychotraumatizácie tieto zdravotné ťažkosti u maloletej naďalej pretrvávajú, jej prognóza do budúcnosti je neistá a problémy s intimitou sú pravdepodobne trvalého charakteru.

Obžalovaného z trestnej činnosti usvedčuje ďalej výpoveď poškodenej maloletej

E. F., ktorá taktiež potvrdila, že chodila na gymnastiku od roku 2022, kde hlavným trénerom bol obžalovaný A. B. C.. Prespávanie v súvislosti s tréningmi bolo najskôr v pohode, ale potom im obžalovaný začal dávať tabletky. Na ňu niekedy tabletky účinkovali, niekedy trochu – tak, že si napríklad niektoré momenty z večera nepamätala. K tabletkám im obžalovaný dával zapíť alkohol. Za tú dobu, čo prespávala na F., ju tréner, teda obžalovaný obchytkával veľakrát, a to od februára 2023 až do posledného tréningu v lete 2023. Dialo sa to tak, že keď už mala v sebe tú tabletku a ležala na matraci, ľahol si na ňu a začal ju chytať pod oblečením po holom tele na prsiach, zadku, aj tam dole na intímnych miestach. Brániť sa nevládala, lebo po tých tabletkách ako keby vôbec nevnímala, nevedela sa pohnúť, proste len ležala a nevedela na nič myslieť. V období, kedy ju obžalovaný obťažoval, bývala viac agresívna, napríklad kričala po všetkých, v noci nemohla spať, rozmyšľala nad tým, čo bude robiť. Mala vedomosť o tom, že to robí aj iným dievčatám.

Výpoveď poškodenej V. K. potvrdzuje v celom rozsahu okrem iných dôkazov znalecký posudok č. 2024/01 znalkyne z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí, L. X. O.. Znalkyňa sa vyjadrila jednak k vierohodnosti výpovede maloletej, aj k celkovej osobnosti maloletej. Podľa znalkyne maloletá je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitý dej bez nadsadzovania alebo skresľovania prežitých skutočností, nemá sklony ku klamstvám, jej pamäťové schopnosti sú kvalitné, dokáže si vštepiť, zapamätať nové informácie, uchovať si ich a podľa potreby si ich vybaviť a reprodukovať. Nemá sklony k vymýšľaniu si príbehov, ktoré neprežila, pokiaľ si niečo nepamätá, nevymýšľa si.

Podľa záverov znalca L. W. W. (znalecký posudok č. 25/2024), znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, je zrejme, že maloletá E. F. trpí posttraumatickou stresovou poruchou, ktorá je následkom konania obžalovaného. Táto sa u maloletej prejavuje okrem iného ťažkosťami so sústredením, zmenou správania v zmysle sociálnej izolácie (okrem iného zanechala gymnastiku), narušením vzťahu s matkou, negatívnym vplyvom prežitých udalostí na partnerský a spoločenský život pre pretrvávajúci strach z mužov. Opakovane sú u nej prítomné samovražedné myšlienky aj s ich realizáciou – vážne mienený samovražedný pokus rezaním predlaktia, užitie väčšieho množstva benzodiazepínov, príznaky sa v rôznom zoskupení prejavovali od februára 2023 do vypracovania znaleckého posudku (28.5.2024), keď od septembra do mája 2024 pre zdravotné ťažkosti vymeškala 209 vyučovacích hodín. Znalec potvrdil, že konanie obžalovaného A. B. C. bolo jediným faktorom, v dôsledku ktorého u maloletej E. F. vznikli následky na duševnom zdraví. Aj rok po skončení psychotraumy u maloletej pretrvávajú závažné psychické a psychosomatické následky, mimoriadne vysoké je riziko rozvoja vzniku závislosti na alkohole, resp. drogách.

Z výpovede poškodenej maloletej I. J. vyplýva, že svedkyňa popisovala dianie v gymnastickom klube na F. v podstatných častiach zhodne ako maloletá I. F. a E. F. s tým, že ona z nich začala prespávať medzi tréningami v telocvični ako prvá. Pokiaľ ide o obžalovaného, uviedla, že pred spaním im dával tabletku, o ktorej povedal, že je to vitamín C, ktorý im po tréningu zlepší svaly. Ona však po tabletke cítila únavu, tlak v spánkoch, párkrát sa zobudila s tým, že z toho, čo sa dialo, má len také útržky. Konkrétne napríklad uviedla, že keď sa zobudila, akoby sa nedokázala dobre hýbať, cítila, že niekto nad ňou je, cítila, že asi

tréner, má pocit, že jej rukou zašiel pod oblečenie a dotýkal sa jej na prsiach a na zadku a potom znovu zaspala a zobudila sa už bez svojho spacáku, ale na jeho posteli s jeho spacákom na boku. Zobudila sa s tým, že mal koleno medzi jej stehnami a začal tam s ním pohybovať, krúžil jej v oblasti vagíny, tak sa mu snažila nejak naznačiť, nech to akože nerobí, ale nedokázala dobre rozprávať, on neprestával a ona znovu zaspala. Keď sa potom zobudila s tým, že pociťuje v podbrušku bolesť, tak sa obžalovaného opýtala, či sa niečo nedeje, on povedal, že všetko bude v pohode, že sa nemá báť. Toto sa udialo niekedy na jar roku 2023 a o tomto zážitku povedala G. K.. V ďalšej časti výpovede popisovala správanie obžalovaného voči iným dievčatám, znovu potvrdila, že obžalovaný dával tabletky všetkým dievčatám, aj keď niektoré tabletku odmietli. Vyjadrila sa najmä k svedkyňi I. F. a uviedla, že sa jej zdôverila, čo jej tréner urobil, povedala jej, že ju znásilnil, že ju obchytával, že jej dal to céčko, po ktorom zaspala. Pokiaľ ide o E., tá sa jej osobne nezdôverila, ale povedala to I. a I. povedala zase jej, že už by sa to mohlo zastaviť, aby to ďalej nepokračovalo. Vo vzťahu k obžalovanému uviedla, že keď sa to prevalilo, obžalovaný ich v podstate nútil, aby povedali, že to je všetko len vymyslené, že to bola len sranda na tú U. L., tiež povedal, že ak by sa polícia pýtala, aké tabletky im dával, majú povedať, že tie šumienky, čo boli na okne. Snažil sa I. presvedčiť, aby stiahla to obvinenie. Obžalovaný totiž kázal jej aj G. K., aby napísali I., nech to odvolá, ak nechce mať zo života peklo. I. kvôli tomu plakala, že ona to chce riešiť, ale nemôže, lebo sa im vyhrážal, že im všetko zoberie, ak to povedia, že má nejakých ľudí na policii.

Za účelom komplexného posúdenia osobnosti maloletej I. J., vrátane vierohodnosti jej výpovede, bol vypracovaný znalecký posudok č. 58/2024 znalca z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí, N. V. X.. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že maloletá I. J. je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitý dej bez nadsadzovania alebo skresľovania prežitých udalostí. Nemá sklony ku klamstvám, schválnemu vyhocovaniu situácie, dopĺňaniu medzier v pamäti neskutočnými prvkami, či k prezentovaniu neskutočných vymyslených dejov, prípadne iným negatívnym javom, ktoré by ovplyvňovali vierohodnosť jej výpovede. Z psychologického hľadiska je znalec toho názoru, že maloletá mohla byť vystavená sexuálnemu obťažovaniu (podľa vyjadrení maloletej sa malo jednať o jednu situáciu a následne ešte jedno nepriliehavé dotýkanie), avšak jeho následky na jej psychický stav a vývin sú minimálne, resp. zásadnejším spôsobom nezasiahli jej vývin, vrátane sexuálneho vývinu.

Z výpovede poškodenej maloletej K. F. vyplýva, že maloletá svedkyňa popísala priebeh, čas a konanie tréningov na F., ako aj organizáciu spania medzi víkendovými tréningmi zhodne ako jej matka E. F.. Ku dňu, kedy malo dôjsť ku skutku, v podstate uviedla, že v miestnosti, kde zvykla spať, ostala v ten večer sama spolu s trénerom, lebo veľké baby boli vonku. On si k nej ľahol hore a pustil jej v telefóne rozprávku. Ležala na bruchu, on ležal vedľa nej a chytal ju pod pyžamkom za chrbát, hladkal ju po chrbte, z chrbta prešiel na ritku, po ktorej ju hladkal, potom jej šiel prstami do zadku, akoby tam do stredu, ako kaká, prešiel na cikulku a takto ju obchytával asi do stredu tej rozprávky. Ona sa aj bála, odťahovala sa, posúvala sa ku stene, no obžalovaný na to nijako nereagoval. Následne už tam prišli ďalšie dievčatá, tak vypol rozprávku a odišiel. Taktiež uviedla, že pred spaním sa zvykla osprchovať a niekedy v tej miestnosti, kde sa sprchovala, bol aj tréner. Uvedené korešponduje s výpoveďou maloletej I. J.

Za účelom komplexného posúdenia osobnosti maloletej K. F., vrátane vierohodnosti jej výpovede, bol vypracovaný znalecký posudok č. 48/23 znalkyne z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí, N. L. X.. Zo znaleckého posudku vyplýva, že u maloletej sa neobjavili modifikácie pamäťového materiálu v podobe konfabulácie a jej schopnosť reprodukcie na úrovni jej veku je dostatočne spoľahlivá. Neboli u nej zistené tendencie nadsadzovať alebo neprimerane skresľovať prežité udalosti. Znalkyňa nezistila sklony maloletej ku klamstvu, skresľovaniu skutočností, ani iné negatívne javy, ktoré by ovplyvňovali vierohodnosť jej výpovede. Výpoveď maloletej sa javí ako konštantná v čase, aj keď s odstupom času môžu niektoré pamäťové stopy vyhasínať alebo podliehať obranným osobnostným mechanizmom. Fakt, že vypovedá o veciach, ktoré zatiaľ nedokáže primerane chápať a vyhodnotiť, navyše ich nevie ani verbálne opísať, len ukázať, názorne svedčí o tom, že sa nejedná o vymyslené udalosti. O autenticite prežitého svedčí aj popisovanie vlastných pocitov počas vyšetřovaných udalostí, ktoré sa jej, ako udáva, opakujú pri spomínaní na to, čo s obžalovaným počas vyšetřovaného skutku prežila, a tieto sú ňou popisované aj na telesnej úrovni. Osobu obžalovaného vnútorne neprežíva extrémne negatívne, lebo jeho správanie k nej zatiaľ nedokáže primerane chápať a vyhodnotiť. Posttraumatický stres aktuálne nie je výrazný, ale je pravdepodobné, že súvisí s konaním obžalovaného A. B. C..

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, krajský súd zdôrazňuje, že považoval za potrebné znovu v krátkosti opísať výpovede poškodených I. F., E. F., I. J., K. F., a to z dôvodu, že tieto výpovede bez akýchkoľvek pochybností predstavujú v tejto veci rozhodujúci dôkaz. Bez svedectva maloletých poškodených by nebolo možné ustáliť priebeh skutkového deja a ani vytvoriť skutkovú vetu. Maloleté poškodené opisovali priebeh skutkového deja v podstate konzistentne, jednoznačne. O vierohodnosti výpovedí maloletých poškodených svedčia v konaní zabezpečené znalecké posudky znalcov vyššie uvedených, ktorí na svojich záveroch zotrvali aj na hlavnom pojednávaní.

Spáchanie žalovaných trestných činov bolo ďalej preukázané aj výpoveďami zákonných zástupkýň maloletých poškodených, a to A. U. F., O. F., S. J., E. F., ktorým sa ich maloleté dcéry priznali k tomu, akým spôsobom počas pobytu na F. v rámci tréningových akcií sa k nim obžalovaný správal v nočných hodinách. Tiež treba poukázať na výpoveď svedkyne G. K., ktorá v podstate zhodne ako maloleté poškodené I. F., E. F., I. J., K. F. popísala priebeh tzv. „prespávačiek“ v telocvični na F. – v zmysle kto a kde prespával, kto o tom rozhodoval, čo mal tréner, teda obžalovaný, počas prespávania s dievčatami v jednej miestnosti oblečené (väčšinou len trenírky, nanajvýš trenírky a tričko), vrátane detailov o farbe, vzhľade a tvare podávaných tabletiiek, po ktorých boli dievčatá malátne, niektorým sa točila hlava, nevedeli sa poriadne hýbať a často si ani nepamätali, čo v noci robili, ako aj zapíjanie týchto tabletiiek alkoholom, ktorý im podával obžalovaný. Tabletky pritom mali byť malé, biele, oválne s deliacou ryhou a nápisom. Pri prehliadke motorového vozidla obžalovaného boli okrem iného zaistené lieky Setralin Actavis 100 mg a Setralin Mylan 100 mg, pričom v oboch prípadoch ide o bielu tabletku s deliacou ryhou a výrazným nápisom a u oboch platí, že sa nesmú používať na liečbu detí mladších ako 18 rokov. Ide o antidepresívum, pričom medzi nežiaduce účinky okrem iného patria aj stavy popisované maloletými, a to závrate, poruchy pohybu či reči. Rovnako tak v prípade lieku Stilnox 100 mg, ktorý našla svedkyňa T. v miestnosti, kde prespávali dievčatá s obžalovaným, ide o podlhovasté biele tablety s deliacou ryhou a nápisom, pričom tento liek obsahuje zolpidem, patriace medzi sedatíva a hypnotiká, vyvolávajúce poruchy pamäti, ku ktorým v prípade detí medzi 12 až 15 rokov dochádza krátko po ich užití. Zo správy od ošetrojúcej psychiatricky obžalovaného ďalej bolo zistené, že tento okrem lieku Setralin na liečbu depresii užíva aj liek Adorma 100 mg, ktorý rovnako vďaka účinnej látke zolpidem patrí medzi hypnotiká a sedatíva. Na rozdiel od predchádzajúcich liekov je tabletky biela, okrúhla s deliacou ryhou, čo zodpovedá tvrdeniu svedkýň, že tablety boli najskôr podlhovasté a potom ich už vystriedali také silné okrúhle. Maloletá svedkyňa I. J. a svedkyňa G. K. zároveň na fotografiách liekov, ktoré im predložil vyšetrovateľ, označili tabletu Adorma ako tú, čo im obžalovaný dával. Viaceré dievčatá, vrátane svedkyne U. L., ktorá je spolužiačkou a blízkou kamarátkou maloletej I. F., tiež potvrdili, že na maloletú I. F. (I.) mal obžalovaný slabosť, bral ju inak ako ostatné dievčatá, hovoril, že ju má vo všetkých najradšej, správal sa, ako keby mali spolu vzťah, pričom svedkyňa L. potvrdila, že I. často v jej prítomnosti obžalovaný písal aj na instagram a keď správu prečítala, hneď ju vymazal. Rovnako je zo svedeckých výpovedí, ako aj z doložených komunikácií cez sociálne siete zrejmé, že obžalovaný po odchode I. a E. (maloletých I. F. V. E. F.) z chaty F. manipuloval ostatné dievčatá, chcel, aby tvrdili, že I. bola do neho zaľúbená a že celé obvinenie je voči nemu vymyslené ako akt pomsty za to, že ju odmietal, nedovolil jej spávať pri sebe v miestnosti u hasičov a podobne. Je pritom z vykonaného dokazovania celkom zrejmé, že obžalovaný v miestnosti u hasičov začal spávať až potom, čo sa celá kauza „prevalila“ a rodičia prišli zobrať dievčatá z tábora. O tom, že obžalovaný A. B. C. prespával pri svojich zverenkyňach, nemala žiadnu pochybnosť ani svedkyňa T., napokon on sa tým údajne vôbec netajil, normálne o tom hovoril. Svedok R. potvrdil, že obžalovaný spával vždy ako jediný dospelý v telocvični, ale kde konkrétne, to nevie, od dievčat však počul, že niekedy s nimi a niekedy u hasičov. Verziu obžalovaného, že maloleté poškodené si všetko vymysleli a že ide o manipuláciu zo strany maloletej I. F., ktorá je do neho zaľúbená, no on ju vždy odmietal, a preto sa mu chce pomstiť a zmanipulovala aj ostatné maloleté poškodené, prevzali len „Češky“, svedkyne J. R. a U. T.. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že výpovede týchto svedkýň vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy nemožno považovať za vierohodné, a to jednak z dôvodu, že všetky ostatné dievčatá vypovedali zhodne, že „Češky“ sú na trénerovej strane a že „vyšilovali“, keď sa dozvedeli, že maloleté I. F. a E. F. sa rozhodli zveriť rodičom, nakoľko majú údajne dosť svojich problémov, ako aj z dôvodu, že obe figurovali aj v prípade pohlavného zneužívania, pre ktoré bol obžalovaný A. B. C. odsúdený v Českej republike, a z rozsudkov súdov ČR (rozsudok Okresného súdu vo Vsetíne, sp. zn. 4T/13/2022 zo dňa 25.4.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Ostrave, sp. zn. 2To/135/2023 zo dňa 29.2.2024, ktorými bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu pohlavného zneužívania podľa § 187 ods. 1 Trestného zákonníka ČR a prečinu podania alkoholu dieťaťu podľa § 204 Trestného zákonníka ČR) vyplýva, že pravidelne chodievali do bytu obžalovaného A. B. C. s ďalšími dievčatami za účelom zábavy spojenej okrem iného aj s popíjaním alkoholu. Svedkyňa maloletá I. J.

zároveň vypovedala, že o J. R. sa medzi dievčatami na F. vedelo, že mala pohlavný styk s obžalovaným, maloletá K. F. zase vypovedala, že keď jej obžalovaný vypol rozprávku a prestal ju obchytávať, išiel spať do miestnosti pre hasičov spolu s J. R.. Rovnako z výpisov z mobilného telefónu obžalovaného je zrejmé, že potom, čo už maloleté E. F. a I. F. prestali chodiť na gymnastiku a vecou sa začala zaoberať polícia, často telefonoval práve s J. R., U. T. a maloletou I. J., ktorá vo svojom výsluchu aj potvrdila, že najskôr bola na strane obžalovaného, snažila sa presvedčiť maloletú I. F., aby obvinenie stiahla, a obžalovanému vždy referovala, čo jej maloletá I. F. povedala, čo dodatočne ľutuje. Z výsledkov vykonaného dokazovania je podľa názoru krajského súdu ďalej zrejmé, že obžalovaný prostredníctvom niektorých dievčat, ktoré gymnastiku navštevovali aj po odchode maloletých I. F. V. E. F. (G. K., maloletá I. J.), robil na tieto nátlak, vyhrážal sa trestným stíhaním za ohováranie, stratou majetku, či umiestnením v „pasťáku“, keď na ne spolu so svojím advokátom vyťahnu niečo veľké, čo proti nim majú. Dokonca aj z väzby posielal prostredníctvom svojej dcéry alebo svojej partnerky správy do skupiny Združenie priateľov gymnastiky o tom, ako už absolvoval vyšetrenie znalcom, vrátane PPG vyšetrenia, ktoré potvrdilo, že je úplne v poriadku, deti ani mladistvé ho nepriťahujú a nie je pre ne nijakým spôsobom nebezpečný, a to aj napriek tomu, že z výsledkov znaleckého skúmania sexuológom vyplýva presný opak. Podľa záverov znaleckého posudku obžalovaný A. B. C. je príslušníkom sexuálnej menšiny a jeho sexualita je deviantná. Obžalovaný trpí hebefiliou, kedy sa jeho erotický záujem sústreďuje na dievčatá vo veku ranej a strednej puberty. Zo sexuologického hľadiska znalec považuje jeho pobyt na slobode za nebezpečný pre riziko recidívy deviantného správania. Za povšimnutie stojí aj fakt, že znalkyňa pri vyhodnocovaní výsledkov PPG testu skonštatovala, že reaktivita na jednotlivé podnety bola u obžalovaného natoľko nízka, že hodnotiť relevantné závery vyšetrenia je obtiažne. Nízka reaktivita mohla byť podľa jej názoru ovplyvnená aj tým, že sa obžalovaný už v minulosti PPG vyšetreniu podrobil a nevyklúčila ani snahu o modifikáciu záznamu zo strany obžalovaného. Medzi stiahnutými dokumentmi v zaistenom mobilnom telefóne obžalovaného bol pritom nájdený aj dokument, vydaný Ministerstvom zdravotníctva ČR, ktorý sa podrobne venuje jednotlivým sexuálnym deviáciám, ich terapii, liečbe, pričom obsahuje napríklad aj informácie o tom, že pri PPG testoch je možné vedome ovplyvniť reakcie na podnety, a to zvlášť u osôb poučených a schopných ovládať svoje fantazijné predstavy. Táto snaha o ovplyvnenie reakcií sa môže následne prejaviť buď ako nereagovanie na akékoľvek podnety, ako reakcia na podnety neutrálne, alebo reakcia na podnety nepreferované. Rovnako tento dokument obsahuje informáciu o tom, že pri liečbe sexuálnych deviácií je potrebné aplikovať predovšetkým psychofarmaká, pričom špecifický účinok na sexuálnu vzrušivosť majú najmä antidepresíva – napríklad Setralin. Z uvedeného sa teda javí, že obžalovaný si bol svojej sexuálnej deviácie, ako aj spôsobov, ako s ňou narábať, či „zakryť“ ju, vedomý. Totiž znalec z odvetvia psychológie vo svojom znaleckom posudku skonštatoval, že obžalovaný má tendenciu maskovať svoje skutočné úmysly nadmernou verbalizáciou a jeho interpretácia prežitého deja môže byť nadsadená a zjavne skreslená. Je vysoko pravdepodobné, že prežité skutočnosti prezentuje funkčne tak, aby vyhovovali jemu a tomu, čo potrebuje presadiť. Možno u neho uvažovať o predikcii ku kriminálnemu správaniu a L-Iži skóre je rovnako vysoké. Naopak, u všetkých maloletých poškodených, ako už bolo vyššie uvedené, znalci skonštatovali, že sú schopné verne reprodukovať prežitý dej a nemajú žiadnu tendenciu k nadsadzovaniu či skresľovaniu prežitých udalostí.

V ostatnom, pokiaľ ide o skutkový stav správne zistený okresným súdom, odkazuje krajský súd na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku okresného súdu, kde súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na ne odkazuje. Vo vyššie uvedenom potom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých odvolací súd vyhodnotil obhajobné tvrdenia a odvolacie námietky obžalovaného A. B. C. ako nedôvodné a z tohto dôvodu neakceptovateľné.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného A. B. C., krajský súd sa stotožnil s odvolacími námietkami prokurátora, že ako vyplýva z rozsudku okresného súdu, výrok o vine síce korešponduje s obžalobou, avšak v odôvodnení rozsudku (na strane 70) súd uvádza, že: „ukladal trest samostatný, nakoľko je toho názoru, že ide o trestný čin pokračovací, nakoľko u oboch skutkov obžaloby je podstatným jednotiaci zámer, cieľ, ktorý bol rovnaký pri každom čiastkovom útoku, každý z nich naplňa znaky rovnakého trestného činu“. Je teda zrejmé, že výrok napadnutého rozsudku nekorešponduje s jeho odôvodnením.

Krajský súd, ako súd odvolací, na rozdiel od okresného súdu konanie obžalovaného A. B. C., pokiaľ ide o právne posúdenie žalovaných skutkov v bodoch 1.) a 2.) rozsudku, právne posúdil ako pokračovací obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na

ustanovenie § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák.), písm. b) (s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.), ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Podľa § 200 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti iného k orálnemu styku, análnemu styku alebo k iným sexuálnym praktikám alebo kto na taký čin zneužije jeho bezbrannosť, potrestá sa odňatím slobody na päť rokov až desať rokov.

Odňatím slobody na sedem rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) závažnejším spôsobom konania,
- b) na chránenej osobe,
- c) z osobitného motívu,
- d) na osobe vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody, alebo
- e) spoločným konaním najmenej dvoch osôb.

Odňatím slobody na pätnásť rokov až dvadsať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a

- a) spôsobí ním ťažkú ujmu na zdraví, alebo
- b) bezprostredne ním ohrozí život dieťaťa.

Obzvlášť závažného zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti iného k orálnemu styku, análnemu styku alebo k iným sexuálnym praktikám alebo kto na taký čin zneužije jeho bezbrannosť, čin spácha závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas, na viacerých osobách), na chránených osobách – deťoch a spôsobí im ťažkú ujmu na zdraví (objektívna stránka). Objektívna stránka teda pozostáva z rôznych alternatív spôsobu spáchania tohto trestného činu. Kým v prvom variante páchatel použije na spáchanie činu násillie (resp. hrozbu bezprostredného násillia), v druhom variante je toto násillie (prípadne hrozba bezprostredného násillia) nahradené zneužitím bezbrannosti poškodeného – t.j. páchatel nemá dôvod, aby na naplnenie svojho úmyslu použil násillie, pretože poškodený vzhľadom na svoju bezbrannosť nebude klásť odpor. V rámci objektívnej stránky zákonodarca ďalej vymenúva sexuálne praktiky, ktorých sa páchatel musí dopustiť, aby jeho konanie mohlo byť považované za sexuálne násillie v zmysle § 200 Tr. zák. – orálny styk, análny styk alebo „iné“ sexuálne praktiky. Ide o široké spektrum alternatívneho ľudského sexuálneho správania, ako napríklad aj aktivity zamerané na manipuláciu s pohlavnými orgánmi obeť a iné. Závažnosť takéhoto konania je pritom potrebné vždy hodnotiť aj s prihliadnutím na jeho následky (psychické aj fyzické) pre obeť činu. Krajský súd teda konštatuje, že konaním obžalovaného bola naplnená v celom rozsahu a nepochybne objektívna stránka, t.j. konanie, ktoré expressis verbis vyplýva z obsahu žalovaných skutkov, a súčasne je naplnený aj motív a subjektívna stránka – priamy úmysel (dolus directus), vôľa obžalovaného vykonať popísané sexuálne praktiky na poškodených maloletých jednoznačne proti ich vôli, pretože, naopak, nebolo ničím preukázané, že by maloleté poškodené I. F.,

E. F., I. J., K. F. dali obžalovanému čo i len v náznaku najavo, že by mali záujem o ohavný intímny kontakt s obžalovaným, ktorý bol zároveň ich trénerom, a nepochybne bol naplnený aj objekt útoku – slobodné rozhodovanie poškodených maloletých o svojom intímnom živote. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že poškodené maloleté v inkriminovanom čase sa nachádzali v stave, kedy sa účinne nemohli brániť konaniu obžalovaného. K uvedenému navyše treba dodať, že už skutočnosť, že poškodenými osobami boli deväť, trinásť, štrnásť, pätnásťročné deti, znamená, že išlo o osoby ešte vo vývoji, a to tak fyzickom, ako aj psychickom, pri ktorých nemožno očakávať bohaté životné skúsenosti, išlo o osoby dôverčivé (obžalovaný bol ich trénerom), sexuálne nezrelé. Práve tieto skutočnosti využil obžalovaný, ktorý predstieraným záujmom o maloleté dievčatá a ich záujmy získal dôveru a uznanie maloletých (dokonca získal dôveru aj ich rodičov), a tým aj možnosť zneužiť ich k svojmu sexuálnemu uspokojeniu spôsobom popísaným vo výrokovej časti rozsudku. Obžalovaný A. B. C. teda kontaktoval osobnostne rovnaké maloleté osoby, ktoré nedokázali vzdorovať obžalovanému v jeho konaní, alebo dokonca pochopiť jeho konanie. Práve preto súd konštatuje, že k spáchaniu trestného činu sexuálneho násillia podľa § 200 Tr. zák. došlo v príčinnej súvislosti s využitím neskúsenosti a bezbrannosti poškodených maloletých, ktorí prehnane dôverovali obžalovanému, čo obžalovaný aj náležite využil. Z hľadiska právnej kvalifikácie konania obžalovaného podľa § 200 Tr. zák. pritom nebol podstatným vek poškodených maloletých, podstatným bolo použitie násillia v zmysle § 122 ods. 7 Tr. zák.

Ad marginem (na okraj) odvolací súd poznamenáva, že zákonodarca vymedzením skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho násillia v trestnoprávnej norme jednoznačne vyjadril potrebu chrániť

spoločnosť nielen pred konaním, ktoré znamená najvyššiu formu zásahu do slobody sexuálneho života (teda donútením k súložiu), ale tiež pred donútením k iným sexuálnym praktikám, ako kvalitatívne a možnými následkami odlišnej (nie však menej významnej) formy takéhoto zásahu. Rešpektujúc uvedené, nemožno tak závažné narušenie ľudskej dôstojnosti, k akému došlo aj v prejednávanej veci, bagatelizovať a znižovať tak význam jeho dopadu na poškodené osoby, a fortiori (tým skôr), že obžalovaný sa súdnej trestnej činnosti dopustil na viacerých maloletých osobách.

Podľa názoru krajského súdu je potrebné hľadať motív konania obžalovaného práve v jeho osobnosti. Znalci psychiatri zistili u obžalovaného deviantné sexuálne zameranie, keď obžalovaný trpí sexuálnou deviáciou – poruchou vyberavosti sexuálneho systému – hebefíliou, kedy sa jeho erotický záujem sústreďuje na dievčatá vo veku ranej a strednej puberty. Hebefílna orientácia v súdnej veci sa prejavila najmä v tom, že erotický záujem obžalovaný orientoval k viacerým dievčatám, organizoval aktivity (ako napr. spoločné prespávanie), ktoré mu umožňovali tráviť v spoločnosti dievčat čas aj mimo tréningov, bez predchádzajúceho vytvorenia párovej väzby prechádzal do prekoitálnych aktivít – dotykov na holom tele a genitáliách maloletých poškodených. Cieľ obžalovaného bol teda jednoznačne sexuálny, alebo inak povedané, motívom konania obžalovaného bolo vyvolanie sexuálneho vzrušenia, ktoré súvisí s jeho sexuálnou deviáciou – hebefíliou, ktorou trpí. Podľa názoru súdu, ktorý vyplýva aj z výsledkov znaleckého dokazovania znalcami z odboru psychiatrie, psychológie a sexuológie, zo strany obžalovaného išlo o cieľavedomé, vysoko sofistikované konanie, keď si zmanipuloval okolie a vytvoril si podmienky na uspokojovanie svojich sexuálnych potrieb.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dochádzalo k viacerým čiastkovým útokom na záujmy chránené Trestným zákonom a v danom prípade krajský súd dospel k právnemu názoru, že obžalovaný sa v bodoch 1.) a 2.) rozsudku dopúšťal čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu sexuálneho násillia. Podľa tohto zákonného ustanovenia sa za pokračovací trestný čin považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu a trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin. V danom prípade súd v bodoch 1.) a 2.) identifikoval pri všetkých popísaných konaniach čiastkové útoky pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. b/, j/ Tr. zák.), písm. b) (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.), ods. 3 písm. a) Tr. zák. Pokračovací trestný čin sexuálneho násillia podľa § 200 Tr. zák. predstavuje úmyselné konanie, pri ktorom páchatel násillím, hrozbou bezprostredného násillia alebo zneužitím bezbrannosti donúti iného k orálnemu, análnemu styku alebo iným sexuálnym praktikám. V súvislosti s vekom poškodených a pokračovacím charakterom tohto trestného činu je potrebné uviesť, že trestný čin podľa § 200 Tr. zák. sa vzťahuje na obe akéhokoľvek veku, tak ako tomu bolo aj v súdnej veci. Je zrejmé, že obžalovaný útoky opakoval, konal v krátkom časovom slede a s rovnakým zámerom v priebehu niekoľkých mesiacov.

Za násillie v zmysle § 200 ods. 1 Tr. zák. je považované predovšetkým použitie fyzickej sily zo strany páchatela za účelom prekonania alebo zamedzenia vážne mieneného odporu iného na dosiahnutie orálneho styku, análneho styku alebo vykonania iných sexuálnych praktík proti jeho vôli. V zmysle ust. § 122 ods. 7 Tr. zák. je však trestný čin spáchaný násillím nielen v prípade, že páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násillie proti telesnej integrite inej osoby, ale aj vtedy, ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou. Uvedenie do stavu bezbrannosti ľst'ou pripadá do úvahy najmä pri navodení spánku alebo mdlôb alebo iného stavu tela (či už fyzického ako malátnosť, nehybnosť, alebo psychického – napr. odbúrание sebakontroly), znemožňujúceho alebo podstatne sťažujúceho obranu použitím nejakej látky, ktorú poškodený požije vďaka ľsti páchatela alebo pri inom ľstivom navodení psychického stavu znemožňujúceho alebo podstatne sťažujúceho obranu. Ak teda páchatel uviedol poškodeného do stavu bezbrannosti (ako napr. v danom prípade obžalovaný C. podávaním tabletiiek maloletým E. F., I. F. a I. J., ktoré obžalovaný vydával za vitamíny či kĺbovú výživu a tieto mohli dievčatá zapíjať aj alkoholom, pričom po ich užití boli ospalé, malátné, motala sa im hlava a mali výpadky pamäti), má sa v zmysle ust. § 122 ods. 7 Tr. zák. za to, že trestný čin bol spáchaný násillím.

O zneužitie bezbrannosti ide vtedy, ak sa poškodený bez pričinenia páchatela nachádza v takom stave, v ktorom vzhľadom na okolnosti činu nie je schopný prejavíť svoju vôľu, prípadne v ktorom nie je schopný klásť odpor voči konaniu páchatela. Ak ide o dieťa, ktoré je vzhľadom na svoj detský vek

tak nedostatočne vyspelé, že nie je schopné posúdiť význam odporu voči vynucovanému styku alebo sexuálnej praktike a svoj prípadný nesúhlas s takýmto konaním dať dostatočne zreteľne najavo, rovnako je potrebné konanie páchatela kvalifikovať ako zneužitie bezbrannosti, ako tomu bolo v prípade maloletej K. F.. V takomto prípade je naplnený aj kvalifikačný znak podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. (chránená osoba – dieťa).

Pokiaľ ide o skutky opísané v bodoch 1.) a 2.) rozsudku, tieto boli zároveň spáchané závažnejším spôsobom protiprávneho konania podľa ust. § 138 písm. b) Tr. zák., teda po dlhší čas (skutkový dej je ohraničený najmenej od januára 2023 do septembra 2023), ako aj podľa § 138 písm. j) Tr. zák., teda na viacerých osobách, čo v zmysle ust. § 127 ods. 12 Tr. zák. znamená najmenej tri osoby – v tomto prípade maloleté I. F., E. F., I. J. a K. F..

Skutky v oboch bodoch rozsudku boli spáchané na chránených osobách, teda na deťoch, za ktoré sa v zmysle § 127 ods. 1 Tr. zák. považuje osoba mladšia ako 18 rokov.

Obžalovaný svojím konaním zároveň spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, ktorou sa v zmysle § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. rozumie porucha zdravia trvajúca dlhší čas, pričom v zmysle § 123 ods. 4 Tr. zák. je ňou porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. Za trvanie závažného ovplyvnenia zvyčajného spôsobu života sa ako indikátor považuje doba liečenia, avšak táto doba môže byť dlhšia ako doba liečenia. Ťažká ujma na zdraví spôsobená trestnými činmi proti ľudskej dôstojnosti má často podobu dlhodobej posttraumatickej stresovej poruchy prejavujúcej sa stavmi úzkosti a ďalšími potiažami, ktoré poškodeného obmedzujú v bežných životných aktivitách a sú spojené predovšetkým s obmedzením sociálnych kontaktov a celkovým odcudzením. Z výsledkov znaleckého dokazovania je zrejmé, že maloleté I. F. a E. F. trpia v dôsledku konania obžalovaného posttraumatickou stresovou poruchou, ktorá si vyžiadala opakované lekárske vyšetrenia, ako aj hospitalizácie na detskom oddelení, vrátane samovražedných myšlienok a sebapoškodzovania u maloletej I. F. a samovražedného pokusu u maloletej E. F.. Zároveň znalec u maloletej I. F. skonštatoval dobu práceneschopnosti v trvaní najmenej 3 mesiace a pretrvávanie zdravotných ťažkostí aj rok po skončení psychotraumy s tým, že prognóza do budúcnosti je neistá a problémy s intimitou sú pravdepodobne trvalého charakteru. U maloletej E. F. si psychosomatické ťažkosti spojené s posttraumatickou stresovou poruchou vyžiadali dobu liečenia najmenej 17 mesiacov, v rámci ktorých opakovane vynechávala povinnú školskú dochádzku.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, odvolací súd, vzhľadom na predchádzajúci spôsob života obžalovaného A. B. C., skutočnosť, že obdobnej trestnej činnosti sa dopustil aj v ČR a bol právoplatne odsúdený, dospel k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť síce prísny nepodmienečným trestom, avšak na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby § 200 ods. 3 Tr. zák. (15 až 20 rokov). Pri ukladaní trestu v takejto výške prihliadal predovšetkým na záver znaleckého posudku znalkyne, ktorá zo sexuologického hľadiska diagnostikovala u obžalovanú sexuálnu deviáciu – hebefiliu, ktorá podstatným spôsobom ovplyvnila úroveň ovládacích schopností – na polovicu, avšak nemala vplyv na úroveň rozpoznávacích schopností. Uvedenú okolnosť potom krajský súd zohľadnil pri ukladaní trestu vo vyššie uvedenej výmere, keď obžalovanému popri treste uložil zároveň ochranné liečenie ústavnou formou.

Súd obžalovaného na výkon uloženého nepodmienečného trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, majúc za to, že vzhľadom na mieru narušenia obžalovaného v ústave s minimálnym stupňom stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Zhodnotil pritom mieru narušenia obžalovaného s ohľadom na jeho predchádzajúci život, ako aj spáchanie činu v stave zmenšenej príčetnosti.

Na rozdiel od okresného súdu dospel krajský súd k záveru, že obžalovanému A. B. C. je potrebné uložiť ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou vzhľadom na výsledky znaleckého dokazovania, a to podľa § 73 ods. 2 písm. a) Tr. zák., v spojení s § 74 ods. 1 Tr. zák. Pri ukladaní liečenia zoberal do úvahy skutočnosť, že obžalovaný spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti a jeho pobyt na

slobode je nebezpečný pre riziko recidívy deviantného správania. Krajský súd sa opiera pritom o závery znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie a sexuológie L. O. P. – Q., ktorá vo svojom znaleckom posudku konštatovala, že pobyt obžalovaného na slobode síce z psychiatrického hľadiska nebezpečný nie je, avšak zo sexuologického hľadiska, bez adekvátnej sexuologickej liečby, je jeho pobyt na slobode nebezpečný.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok rozsudku okresného súdu o uložení trestu zákazu činnosti spočívajúceho v zákaze výkonu činnosti trénera detského športového oddielu alebo klubu na doživotie v zmysle § 61 ods. 4 Tr. zák., ako aj výrok rozsudku o uložení ochranného dohľadu obžalovanému na dobu 2 roky v zmysle § 76 ods. 1 Tr. zák., § 77 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd má za to, že aj pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento zodpovedá stavu veci a zákonu, keď v súvislosti s odvolacou námietkou prokurátora, že okresný súd mal rozhodnúť o náhrade škody a priznať poškodeným maloletým I. J. a K. F. škodu minimálne vo výške po 7 000,- eur, krajský súd uvádza nasledovné: Výšku peňažného zadostučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvoľnou. Zákon ustanovuje súdu povinnosť prihliadať pritom na dve hľadiská, a to závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Krajský súd v tejto súvislosti poznamenáva, že vôbec nespochybňuje možnosť priznať finančné odškodnenie poškodených I. J. a K. F. za morálnu škodu, ku ktorej došlo konaním obžalovaného A. B. C., ktorá by mohla do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy poškodených vyvolané trestným činom. V súvislosti so zisťovaním závažnosti ujmy spôsobenej poškodeným I. J. a K. F. by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania, a preto bolo potrebné tieto poškodené podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, považujúc odvolanie obžalovaného A. B. C. za nedôvodné.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.